"Ahlâk,,sız tedrisât

Avrupa'daki imanlı kardeşlerimizin gayret ve faaliyetleri karşısında dehşete kapılan:

RAHŞAN HANIM'IN İSLÂM'DAN KORKUSU!..

سبيل

الكل في سبيل الحق

Sebil

herşey hak için

Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu 19 Mayıs 1978
Siyasi, edebi, tarihi, ilmi haftalık gazete 10 C. âhire 1398
Vilâyet Han Kat: 1 Nu: 101 - 102 *Cağaloğlu — İstanbul*

SAYI: 125 / BEŞ LİRA / BİR DM.

NE Komünist Yortusu: 1 Mayıs Bacak Rezâleti: 19 Mayıs Bir Gece Baskını: 27 Mayıs Senin bayramın

29 Mayıs!..

SIRASI GELDİKÇE

«Gönül Adamı» ve «Yılgınlık»

Dr. Musa Hüseyinoğlu

Ülkenin içinde bulunduğu durum, hâdiseleri sathî değerlendirme temâyülünde olanlarda, teşebbüs gücünü sıfıra indirecek bir yılgınlık kaynağı olabilir. Sokaktaki insanda bir dereceye kadar normal kabul edilse bile, **«Gönül Adamı»**-nın, günü birlik düşünceler yerine, derinliklerine nüfuz eden bir tefekkürle hâdiseleri değerlendirmesi icab ettiğine göre, bu yılgınlığa düşmemesi gerekir ama, bunda başarılı olduğu her zaman iddia edilemez.

Yılgınlık ve hayal kırıklığı; umûmiyetle hayalci (ütopik) düşünce zincirinin tabiî neticesi olan bir rûhî haldir.. Davranış ve düşünceler akılcı (rasyonel) bir temele dayanmaz, kolay kazanılmış bazı başarıların bir anda kazanıldığı ve kolaylıkla kaybedilebileceği önceden hesab edilemez ise, netice hayal kırıklığıdır, yılgınlıktır. Bir defa yılgınlığa düşen insanın da her türlü teşebbüs gücünü kaybedeceği, en azından kendini bu hâlet-i rûhiyyeden kurtarıncaya kadar atalete düşeceği, paslfleşeceği kesindir.

«Gönül Adamı», her şeyden önce **gerçekçi insan** olmak durumundadır. (Bizim kastettiğimiz, romantiklerin anladığı «gönül» değildir.) **Gönül adamı; dâvasının kolay yollardan doruğa ulaşamıyacağını bilen** insandır. **Gönül adamı; kolay elde edilmiş bazı başarılarla kendini avutacak ve hareketini yavaşlatacak insan olmadığı gibi, çalışmalarının başarısızlığı ile** hayata **küsecek insan da değildir.** Gönül adamı **neyi, kim için yapmak istediğini ve neticenin kim tarafından tâyin edileceğini bilen insandır.** Gönül adamı; **düzenin kendi kâideleri ile yürütmek durumunda olduğu hareketleri dâvasının tek hareket noktası olarak göremez. Düzeninverdiği bazı** serbestileri düzenin bir nimeti değil, kendisine karşı, kendini tesirsiz hale getirmek için kullanılan en büyük silâhı olduğunu unutamaz. Gönül adamı; **düzenin kendi silâhları ile verdiği mücâdelede dâvasının gerektirdiği davranış sistemini zorlamamalı ve düzenin dişlilerine şahsiyetinden parçalar kaptırmamalıdır.**

Bütün bunlar **gönül adamı**nca iyi bilinen hususlar olduğu halde, bizim tekrar yazıya dökmek isteyişimiz sebepsiz değil. Bugün fikrî ve bilhassa siyasî plânda, dâvanın elde ettiği mesâfenin bir anda kaybolduğu ve siyâsî hareket bakımından ülkenin **altı sene** önceki yerine geri götürülmek üzere olduğu endişesine kapılarak, başarısızlığın kesin, dolayısıyla mevcud gücün de böylece harcanmış olduğu ve dâvanın kolay—kolay artık belini doğrultamıyacağı düşüncesini paylaşanlara etrafta sık sık rastlanılmaktadır. Bir **gönül adamı** olması gereken dâva adamı için bundan daha büyük hatâ olamaz.

İctimâî plânda bir gücün var olup olmadığı, eğer varsa, ölçüsünün ne olduğu, o güç harekete geçirilmeden anlaşılamaz. Harekete geçirilen bir güç de büyüklüğü nisbetinde iş ortaya çıkarır ki, kayıp asla mevzuu—bahis değildir. Var olduğu kabul edilen bir güç, iş haline dönüştürülmek istenince beklenilen netice alınamamış ise, **yanılma,** daha önceki düşünce ve tasavvurdadır. Yâni güç, iyi değerlendirilememiş veya gözde büyütülmüştür.

Hal böyle olunca, dâva açısından ne fikrî ve ne de siyasî herhangi bir kayıp bahis mevzuu olmadığı gibi, herhangi bir güç de harcanmış değildir. **Eğer dâvanın bir siyasî gücü var idiyse** ve **eğer bu yolu, dâva adamı denemek durumunda idiyse,** bu **er—geç denenecekti** ve bugün gelinen noktaya **üç—aşağı—beş yukarı** gelinecekti. Bunu geçirilmiş ve ders alınması gereken bir tecrübe olarak kabul edersek, zaman kazanmış, bir gün mutlaka gelinecek noktaya daha önce gelmiş **olmak** bakımından kendimizi şanslı sayabiliriz.

«İttihad—Terakki» iktidara gelmeden önce müthiş bir kadrolaşma hareketini gerçekleştirmiş, gerek siyasî ve gerekse askerî sahada hemen hemen ülkenin bütün kalbur üstü isimlerini çatısı altında toplamayı başarmıştı. Ama büyük hayallerle ve büyük iddiâlarla geldiği iktidarda, çok kısa bir süre kalabilmiş ve koca İmparatorluğu az bir zaman içerisinde batırmıştı. **«İttihad—Terakki»** şeflerinin her birinin bir başka ülkeye kaçtığı günlerde, bu batışın tek mes'ulünün bu teşkilât olduğu fikrini, bizzat kendi şefleri dahi kabul ediyor ve bir **«İttihat—Terakki»** komitacısı şunları söylüyordu:

»Ülkeyi devlet tecrübemizin eksikliği yüzünden bizim batırdığımızı kabul ederiz. Ancak şunu da herkes kabul **etmek zorundadır ki,** bundan sonra bu **ülkede her kim ne** yapmak **isterse bizim kadromuzdan faydalanmaksızın hiç bir şey yapamıyacaktır.»**

Nitekim bu sözün doğruluğunu zaman isbat etmiş, Millî Mücâdele'den sonra kurulan yeni rejimde bütün köşe başları **«İttihat—Terakki»** komitacılarınca ele geçirilmiş ve İmparatorluk zamanında gerçekleştirilemeyen tasarılar bu devrede gerçekleştirilmiştir. Bu hâdise, esasta değilse bile usûlde bir emsal teşkil edebilir.

Zira, günümüze kadar devlet çarkının dışında kalmış veya bürokrasinin dişlileri arasında, tesirsiz hale gelmiş insanımız, geminin kaptan köşklerine kadar yükselmiş, kumanda merkezlerini ele geçirmiş ve geminin idâresi ile temasa geçmiştir. Bugün için bu imkânları elinden kaçırmış olsa bile, daha önce aşağı—yukarı, hiç olmayan devlet tecrübesi elde edilmiştir. Bu arada **liyâkatli** ile **liyâkatsiz, samimi olan** ile **olmayan** ortaya çıkmış ve hareket, ilerisi için hiç de yabana atılmayacak bir seviye kazanmıştır. Önemli olan bundan sonrasını doğru değerlendirip doğru yürütmektir. **Bu noktada yılgınlığa yer yoktur. Gönül adamına** düşen er veya geç bu tecrübenin geçirileceğini, bu tecrübenin bir ayıklama getirmesi gerektiğini de kabul edip bundan ders almasını bilmektir.

Gönül adamı, dâvasının büyüklüğünü ve gerçekleşmesinin güçlüğünü akıldan çıkarmamalıdır. Gönül arazisi böylesine çoraklaşmış, üstelik üzerinde bir sürü parazit ve haşarat türemiş bir ülkede, yüz güldürecek hasat mevsimi ne öylesine yakındır ve ne de kolaylıkla bu mevsime ulaşılabilir. Göze çarpan yeşermeleri kasıp kavuracak bir iklimin sürüp gittiği de gözden ırak tutulmamalıdır. **Gönül adamı** hesabını iyi yapmak, hareketini ona göre düzenlemek zorundadır.

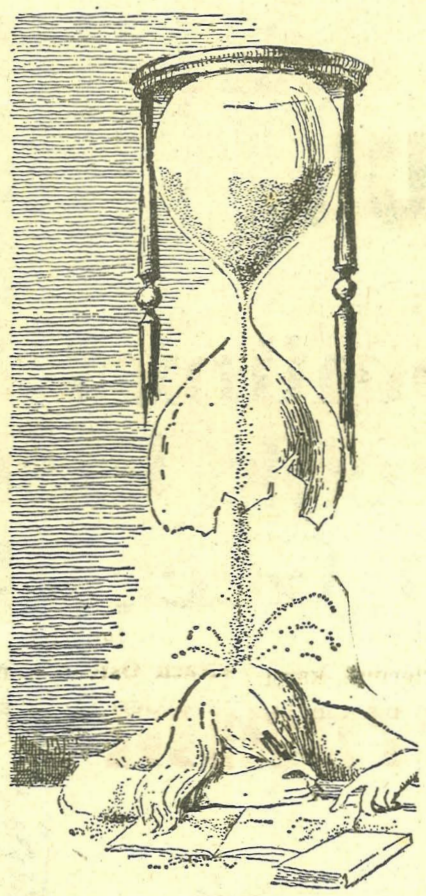

Bu noktada **«Allah'ın rahmetinden ümid kesercesine»** bir yılgınlığa düşmek ne kadar zararlı ise, **«Her şeyde bir hayır vardır»** düşüncesiyle, kendini hadiselerin seyrine terkedecek bir yanlış tevekkül ile nefsini tatmin ve mes'uliyetten kurtulma yolunu tercih edip; ünlü çocuk romanı **«Poliana»** da olduğu gibi, **iyimserlik oyunu oynayarak rahatlamak** da öylesine zararlıdır. **Gönül** adamının bugün geldiği nokta muhâsebe noktasıdır. **«Zerre kadar hayır işleyenin de,** zerre kadar **şer işleyenin de karşılığını** göreceği» perspektifi ile nefs muhasebesini, (oto—kritiğini) yapıp, üzerine düşenlerden neyi gerçekleştirip, neyi gerçekleştiremediğinin hesabını vermelidir, kendi kendine...

Gönül adamı, dâva adamıdır ve dâvasının coşkunluğu ile devamlı aksiyon hâlinde olmalıdır. Hadiseler karşısında yılgınlık göstereceğine;

«Ey düşmanım, sen benim ifâdem ve hızımsın
Gündüz geceye muhtaç, bana da sen lâzımsın»

diyerek, düşmanlarının bugünkü mesâfeyi nasıl aldığına dikkat etse, gene yeter!..

Düşmanlar bir gün yılgınlığa düşecek ve eriyip gidecektir. Ama, zafer yılgınlığa düşmeyen, dâvası için yaşayan **gönül adamı**nın olacaktır! Ama erken, ama geç!... Zira, **«Vâdinde sâdık olan», «Hak gelince bâtıl zâil olur»** demektedir. Önemli olan, Hakk'a tâlip olmak, Hakk'ın gelmesi için **yılgınlığa** düşmeden cihad etmesini bilmektir!..

OKUYUCU POSTASI

● **İbrahim Yılmaz/ESKİŞEHİR:** Abone müddetiniz 156. sayıda nihayete ermektedir. Selâmlar.

● **Eyüb Yarcan — A. Kadir Aslan /GAZİANTEP:** Bizim bildiğimize göre S. Arabistan'da tahsile devam edebilmeniz için İmam—Hatib Lisesini bitirmeniz gerekir, bunun için Ankara'daki Suud Sefâreti'nden bir takım matbû müracaat formları alıp doldurmanız gerekecektir. Muvaffakiyetler diler, selâm ederiz.

● **Fuad Demirel/BAYBURT:** Abone müddetiniz 130. sayıda sona erecektir. Selâmlar.

● **Abdülgaffar İmamoğlu/ANKARA:** Zarif İslâm yazısıyla gönderdiğiniz mektupla gazetemiz yazarları ve hassaten **Selâhaddin Eş** kardeşimizin tahliyesi dolayısıyla izhar eylediğiniz samimi hissiyata teşekkürler ederiz, selâmlar.

● **Nureddin Zeytin/KÜTAHYA:** Abone müddetiniz 117'nci sayımızda sona erdi. Selâmlar.

● **İbrahim Öztürk/DOĞUBAYAZIT:** Hakkımızdaki samimi hissiyatınıza ve gazetemize abone bulmak hususundaki gayretlerinize teşekkürler ederiz, selâmlar.

● **İsmail Saraç/MECİTÖZÜ:** Abone müddetiniz 78'nci sayımız itibariyle sona erdi. Selâmlar.

● **Isparta'lı bir vatandaş:** Hakkımızda izhar eylediğiniz takdirkâr hisleriniz için teşekkürlerimizi arzettikten sonra günlük gazete mevzuunda bugüne kadar verdiğimiz malûmata herhalde dikkat etmemiş olacaksınız. Şöyle ki; biz böyle bir iş için yardım kadar **«şirketleşme»** yolunu da tasvib etmediğimizi defaatle yazmışızdır. Bu tür işlerde umûmiyetle ihtilâf çıkmasından korkmakta bulunduğumuzu söylemeye bilmem lüzum var mı? Başka bir mevzudaki şirketleşmede ihtilâf çıksa, davâya doğrudan doğruya tesir etmiyeceği halde, bu mevzuda zarar derhal dâva hesabına kaydolunur. Bu itibarla teklifinizi dikkate alamıyacağımızı bildirir, bilvesile selâm ve sevgiler sunarız.

● **Mustafa Ergüvenç/SINDIRGI:** Seyyid Kutub için gazetemizin 120. sayısında başyazı sütununda kâfi derecede mâlumat verilmiştir kanaatindeyiz, selâmlar.

● **Hüseyin Yazıcı/BURSA:** Sebil'imizin nâçiz yazı âilesi ve neşriyatı hakkında izhar eylediğiniz samimî hissiyat ve düşüncelere teşekkür ederiz. Müteâkiben sıraladığınız endişelere şöylece kısa bir cevapla temas etmek istiyoruz:

1 — Sebil yazı âilesinde artma beklerken eksilme oluyor, diyorsunuz. Gerçekten böyle bir şey mevzuubahs değildir. **Cemil Meriç Bey** bir kitap hazırlamakla meşgul bulunduğundan yazılarına ara vermiştir, **Mustafa Yazgan'**sa Hac'dan yorgun ve siyasî mes'eleler dışında kalma kararıyla dönmüştür. Bu bakımdan yazıları için belki bu kararını değiştireceği ana kadar beklemek gerekecektir. Zira, Sebil siyâsetin ta içinde bir mevkûtedir. **Ertuğrul Düzdağ** da gazetemizde zaman zaman yazmaktadır. Kaldı ki, herkesin her sayıda yazısı olması halinde hacmi mahdud olan ve haftada bir yayınlanan gazetemizde günlük hadiselere gereği kadar yer ayırmak imkânının kalmayacağı ortadadır. Bu bakımdan biz, ötedenberi arzu edip de yapamadığımız günlük hadiselere daha fazla eğilme mes'elesine imkân bahşeden bu gibi —muvakkat— ayrılışları zarar değil, kâr sayıyoruz.

2 — Tenkid de tebliğ kadar lâzımdır. Herkesten değerlendirmeyi bizzat yaparak düşmanı tanıması beklenemez. Biz bu hususda bir muvâzene kurmaya çalışıyoruz.

3 — Lisan hususundaki düşüncelerinizin muhtelif vesilelerle cevaplandırılmış bulunduğu kanaatindeyiz, selâmlar.

başyazı

Almanya'da İkinci "Şark'a Doğru" Siyâseti mi ?...

Kadir Mısıroğlu

Maddî icab ve ihtiyaçlar —materyalistlerin iddia ettikleri gibi— bilcümle ferdî, içtimâî ve hattâ âlemşümûl hâdiselerin yegâne ve hakiki sebebi değildir. Böyle olmakla beraber, bunların ehemmiyetleri de inkâr edilemez. Bilhassa, 19, asrın başından beri gelişen sanâyi hareketleri ve bunlardan doğan milletlerarası rekâbetler, maddîyata âid iştihaları alabildiğine kamçılamış, bazı ülkelerde **«hammadde»** ve **«pazar»** ihtiyacı had safhaya ulaşmıştı. Denilebilir ki, bilhassa I. Cihan Harbi'nin çıkış sebepleri arasında bu **«hammadde»** ve **«pazar»** rekâbeti ilk sırayı teşkil eder.

Gerçekten 1878 tarihinde imzalanan **«Berlin Muâhedesi»**nden itibaren —sanâyide ileri gitmiş iki ülke olarak —**«Almanya»** ve **«İngiltere»** birbirlerine karşı amansız bir rekabet havasına bürünmüşlerdi. Hakikatte, bunu temin eden millî tarihimizin büyük şahsiyetlerinden **II. Abdülhamid Han**'dı.

Sultan Abdülaziz'i haksız ve mesnetsiz bir sûrette tahttan indiren, hal'ini müteâkiben de fecî bir sûrette katlettiren içimizdeki hâinlerin —ki bunlar İttihatçıların mübeşşirleri idiler— çıkardıkları 1877—1878 Türk—Rus Harbi'nin bizim için ölüm demek olan kayıplarını telâfi maksadıyla ölçüsüz Rus emelleri karşısına İngiltere'yi diken büyük hükümdar **Sultan Abdülhamid,** bir müddet sonra da, İngilizleri **«Alman tehlikesi»** ile frenlemek yolunu tutmuştu. Bu istikametteki hareketi geliştirmek maksadıyla Almanlara **«Bağdat Demiryolu İmtiyazı»** ile şarka açılma imkânını sağlamıştı. Onlar da, İngiltere gibi şarkta kendilerinin hammadde ve pazar ihtiyacını tatmine medar olacak müstemlekeler temin etmek istiyorlardı.

Hindistan'a daha önce sahib olmuş ve burası ile kendi ülkesi arasındaki tabii yol üzerinde bulunan **«Malta»** **«Kıbrıs»** ve **«Süveyş»**i ele geçirmiş bulunan İngiltere, gözünü **«Musul Petrolleri»**ne dikmişti. Ceziret'ül Arab'ın Suûdî'ler gibi bazı aşîretlerini tahrikle ,devletimize asırlardan beri sulh ve sükûn içinde yaşamış mukaddes topraklarda dahi gâileler çıkarmaktan geri kalmayan İngilizler, binnetice **«Kuveyt»**i de ele geçirince, **Sultan Abdülhamid «Medine Demiryolu İmtiyazı»** ile Almanları arkasına takarak İngiliz işgâlindeki **«Akabe»**yi istirdada muvaffak olmuş ve kendisine verilen ültimatomlara aldırış etmeyerek Kuveyt'in kaybını böylece telâfi etmişti. Ancak, tehlikeyi atlatır atlatmaz da, bir bahâneyle Almanlar'ın elindeki Medine demiryolu imtiyazını iptâl etmişti.

Bütün bu siyâsî manevralardan çıkan netice şuydu: Berlin Muâhedesi'nden kısa bir müddet sonra bu muâhede esnasındaki tavrını alabildiğine değiştirerek Osmanlı Devleti için canhıraş bir hasım hâline gelen İngiliz— siyâsetinin doğurduğu tehlikeleri bertaraf için düşmanını bir başka düşmanı ile tehdid ve terbiye etmekten ibaret bir maksad güdülmekteydi. Yoksa Türkiye'ye karşı olan İngiliz emellerini ortadan kaldırarak onun yerine Almanlar'ın ikâme edilmesi maksadı tâkip olunmuyordu.

Sultan Abdülhamid Han'ın bu dâhiyâne siyâseti neticesi'ndedir ki; Prens Bismarc'tan sonra Almanya'da, onların **«Nach Osten»** yani **«Şarka Doğru»** adını verdikleri bir siyâset başlamıştı. Bu siyasetin Alman idarecilerince ihtiras derecesine yükseldiği bir zamanda Türkiye yeni bir ihtilâle mâruz kalarak büyük siyâset dâhisi **Sultan Abdülham**'id tahttan indirilmiş, devletin dizginleri çoğu siyonist bir alay İttihat ve Terakki sergerdesi eline geçmiş bulunuyordu. Bunlar, Türk —Alman münasebetlerindeki hayatî ehemmiyeti hâiz inceliği farkında değildiler. Bu yüzden Almanlarla kayıtsız şartsız bir sûrette teşrik-i mesâi'ye koyuldular. Bu işbirliğinin, Almanya gibi Türkiye'ye de hayır getirmediği ve her iki devletin de felâketiyle neticelendiği bilinen bir gerçektir. Evet, Türk—Alman işbirliği iki taraf içinde mahza bir felâket olmuştur. Türkiye **«Sevr»** fâciası ile karşı karşıya gelmiş, Almanya ise **«Versay Muâhedesi»**ni imzalayarak matlub kazançları bir yana elindeki avucundakini de kaybetmişti. Zira, İngiltere ve müttefiklerine vakitsiz ilân-ı husûmet edilmiş ve İttihadcılar yanlış ata oynamışlardı.

Bugünkü Ecevit hükûmeti Amerika'nın başta **«silâh ambargosu»** olmak üzere Türkiye'ye karşı takındığı menfî tavırdan duyduğu infialle önce Rusya ve peyk devletlerle teşrik-i mesâiye yönelmiştir. Fakat, komünizm mevzuunda —umûmî efkârca— sâbıkalı olan Ecevit Hükûmeti, bu teşrik-i mesâinin dahilî siyâsette uyandıracağı aksülâmellerden çekindiği için, bir başka kapı aramak mecbûriyetini hissetmiştir. Nihâyet, kendisi gibi sosyalist bir partinin işbaşında bulunduğu Almanya, Ecevit hükûmetinin arzularına —henüz tam mânâsiyle gerçekleşmemiş ve mâhiyetiyle miktarı tebeyyün etmemiş de olsa—bir dereceye kadar yardımcı olmak tavrı almıştır. Bunun Almanya hesabına birçok sebebi vardır. Evvelâ ülkesinin bir yarısını Rusya'ya kaptırmış bulunan bu memleket, diğer yarısında da henüz —kâmil mânasiyle—müstakil sayılmaz. Askerî ve hattâ iktisadî bakımdan Amerika'nın— daha emin bir tâbirle söylemek gerekirse—Amerikan Yahudileri'nin kontrolü altındadır. Almanya'nın büyük şehirlerinin varoşlarında mevzilenmiş bulunan Amerikan askerleri hâlâ bu ülkeyi terketmiş değillerdir. Büyük müesseselerin asıl patrolları yahudilerdir ki, bunlar Almanya'da oturmaya bile tenezzül etmezler. Alman televizyonu, hergün **«Nazilerin** asıp kestiği (!) yahudiler için lânetler yağdırmaya devam etmektedir. Alman Devleti, çoğu mefruz ve muhayyel yahudi kurbanlarının (!) yakınlarına miktarı milyarlara varan ve aylık maaş sûretinde ödenen maddî tazminatların ağır yükü altındadır. Kısacası Almanya'da da Türkiye gibi bir nevî ambargo mevcuddur. Bu ambargonun asıl âmil ve fâilleri ise Türkiye'den daha vahim olmak üzere Amerikan yahudileridir. Bunlar Almanya'yı askerî ve iktisadî bakımdan, devamlı bir sûrette kontrol etmektedirler.

Bu şartlar altında Türkiye'ye silâh satmak teşebbüsüne girişen Almanya kendi üzerinde iktisâdî ve askerî bir hegemonya tesis etmiş bulunanların hissiyatını yoklamak istemektedir. Zannımızca çok geçmeden bu yeni Alman siyâsetinin bir takım beynelmilel aksülâmelleri ortaya çıkmaya başlayacaktır. Bu sûretle Almanya böyle bir hareket için, gerekli serbestî ve imkâna sahib olup olmadığını öğrenmiş bulunacaktır. Demek ki, Almanya, Ecevit Hükûmeti'ne gösterdiği alâka ile —bizzat muhtaç olduğu — bir nevî tecrübeye girişmiş bulunmaktadır. Böylece kendi durumunun vuzuha kavuşmasını sağlayacaktır.

Böyle de olsa, Türkiye'ye silâh satma temâyülü Alman siyâsetinde yeni bir **«Nach Osten»** temâyülü mânasını taşımaktadır. Bunun bir başlangıç hareketidir. Zira ilerlemiş sanayii için —tıpkı geçmişte olduğu gibi— ham madde ve pazar ihtiyacı içinde kıvranmaktadır.

Kanaatimizce, bu ikinci **«Şarka Doğru»** siyaseti de aynen birincisi gibi, her iki tarafa birden fayda yerine zarar verecektir. Almanya sert bir Amerikan aksülâmeli ile karşılaşacak, Türkiye de, umduğunu elde edemeyip yeni bir hüsrana sürüklenecektir. Üstelik, birinci Türk —Alman işbirliğindeki Türkiye idarecileri İttihat ve Terakki erkânı gibi Ecevit'in kadrosu da hayalperesttir. İktidarlarını sağlam bir mesned ve prensipe dayayamamıştır. Almanya'daki Schmidt hükûmeti de —aşağı yukarı — aynı durumdadır.

Kısacası taraflar birinci Türk—Alman işbirliğindeki tarafların ayni olan şahsî, millî ve milletlerarası şartlarla muhat yani kuşatılmışlardır. Bu sebepledir ki, Almanların bu ikinci **«Şarka Doğru»** siyâsetleri de, aynen birincisi gibi fiyasko ile neticelenecektir. Almanya bizi alâkadar etmez, ama, Türkiye'nin yeni bir hüsran ve mâceraya tahammülü olmadığı meydandadır. Bakalım, Ecevit'in mâceracı siyaseti daha ne kadar devam edecektir?!.. Herhalde Türkiye'de **gecelerin gebe olduğunu»** tahmin etmek kehanet sayılmasa gerektir!.

Yakın tarihimizde

Meçhûl kahramanlar

Cumhuriyet Devrinde Bir "MEŞRÛTİYET„ ve "HILÂFET„ Müdâfii

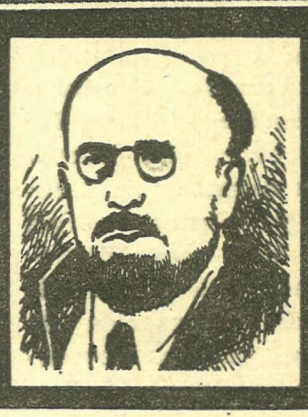

LÛTFİ FİKRİ BEY

Kadir Mısıroğlu

10

Daha sonra Refet Paşa'nın kuvvetler ayrılığı mevzuundaki görüşlerini aksettiren ve bütün mes'uliyeti TBMM'ye âid telâkki eden satırlarını iktibasla bunları uzun uzu ncevaplandıran ve gelmiş geçmiş hükûmet sistemleri içinde böyle ucûbe bir şeklin mevcud olmadığını belirten **Lütfi Fikri Bey** tenkidlerine şöyle devam etmektedir:

«... *Bidâyet-i Meşrûtiyet'den beri Kanun-u Esasî'miz ahkâmınca makam-ı padişahî hâkimiyet-i millîyenin en büyük tecelligâhlarından biri addolunmuş ve hey'eti vükelâyı (hükûmeti) azl ve nasb hakkı oraya verilmiştir. Zaten, minelkadîm hey'et-i vükelâ o makamca azl ve tâyin edilmiş olduğundan bu babta Meşrûtiyet'te bir teceddüd (yenilik) gösterilmemiş, teâmül ve an'ânatımız yeni bir mâhiyet ve sıfatta devam ettirilmiş demektir. Emr-i idârede (idâre işinde) esâsen fazla teceddüdler bir anda her şeyi alt üst etmek gibi şeyler, pek mâkûl olmadığından bidâyet-i Meşrûtiyet'te hey'et-i icrâiyenin şu sûret-i idârsinin değiştirilmemesi ve zat-ı şâhânenin sıfat-ı hılâfetine tevfikan (uyularak) hey'et-i icrâiye reisliği sıfatının dahi kendilerinde takarrur ettirilmesi becâ ve ez her chet (gerekli ve her cihetten) seviye-i zihniyyemize, an'ânatımıza ve icabât-ı islâmiyeye muvafık bir şey olmuştur. Çünkü, sıfat-ı hılâfetin kuvve-i cismaniyeden ayrı olarak vücudu esâsat ve an'ânat-ı islâmiye'de (İslâmî esas ve an'anelerde) kaabil-i tasavvur olmadığı gibi memleketimizin maatteessüf seviye-i zihniyece düşkün olması sebebiyle hey'et-i icrâiyemizin doğrudan doğruya intihabı (seçimi) keyfiyeti içinden çıkılamıyacak kadar müşkülât mûcib bir keyfiyet olurdu. Onun için, kemâl-i emniyetle denilebilir ki, bizim Kanun-i Esâsimiz hey'eti icraiyenin sûret-i teşekkülü hususunda ruhumuza, an'âtımıza, ihtiyacımıza en muvafık olan şekil ve sûreti vaz'etmiştir.*

Bidâyet-i Meşrutiyet'ten beri güzerân eden (gelip geçen) şu ondört sene zarfındaki felâketlerimizin sebebi kat'iyyen makam-ı hükümdârî değildir. Bu, bilcümle ihtilâl-i kavânin tarihiyyesinin icabı olarak, memleketimizde teessüs eden hükûmât-ı ihtilâliyyemizdir.

Meşrûtiyet'in ilk seneleri Balkan Harbi'ni sebk-u velyeden vekâyi ve harb-i umûmîye müntehi olan hadisât gözden geçirilsin, bunlarda acaba makam-ı hükümdarînin ednâ (en küçük) bir rolü olmuş mudur? Merhum Sultan Mehmed Hâmis'in (Sultan Reşad) mukarribînden (yakınlarından) bizzat işitmişizdir: Balkan Harbi zamanı hükûmet sarayı o kadar ihmâl etmiş ki; padişah vekâyi-i harbiyye'ye, acele bendegânı vasıtasıyla sokaktan satın aldırdığı on paralık ilâvelerle muttalî olurmuş!.. Harb-i umûmî gibi bir âfete ise girilirken, pâdişahın değil, hatta sadr-ı azâmın bile haberi olmadığı âhıren neşredilen hâtıralardan anlaşıldı! Gerçi, mütârekeden sonra pâyitahtın (İstanbul'un) düvel-i mûtelife tarafından işgâli merkez-i hükûmete bir husûsiyet getirmiş ve bundan dolayı bazı ahvâl-i müessife husule gelmiş ise de, bu bünyan-ı devlette (devlet bünyesinde) tâdilat ve tahavvülat-ı esâsiye için kâfi delâil olamıyacağı ve bu babta yalnız mütarekeden sonraki ahval ve vekai değil, mütârekeden evvelki fenalıklara da bakarak bir fikir ve kanaat husulü lâzım geldiği zâhir ve bâhirdir

Refet Paşa, nutuklarında pek musib (isâbetli) olarak Talât Paşa'dan bahsettti. Ve onun komiteciliği yüzünden Meclis'in nasıl bir «evet efendim»ci meclis haline geldiğini söyledi. Demek Talât Paşa'nın komiteciliği koca bir Millet Meclisi'ni «evet efendim»ci meclis haline getirmek için kâfi geldi! Bu memleketin istikbâl ve âtisi için kat'iyyen hayırlı bir alâmet değildir. Meclis'in kendinde bir mukavemet olmalıdır. İşte ancak o vakıttır ki, milletin temin-i hürriyetinden, hukukundan insan emin olabilir. Eğer, bir milletin hürriyeti, hukuku, re's-i kârda (işbaşında) bulunan ricâlin komitecilik yahud devletçiliklerine merbut bir keyfiyyet kalacaksa, bu kat'iyyen itimadbahş bir şey değildir.

Talât Paşa gibi komitecilerin âtiyyen de husûl bulmayacağını Refet Paşa bize ne ile temin edebilir? O, saltanat-ı halk namına toplamak ve bütün hukuk ve selâhiyetleri kendisinde temerküz ettirmek istedikleri meclisin birgün o Talât Paşa'nın «evet efendim»ci meclisleri gibi yeniden zuhur edebilecek müttehakkim ricalin elinde âciz, korkak, herşeye semiğnâ ve etağna (işittik ve itaat ettik) diyecek bir meclis haline gelmiyeceğine ne ile kanaat edebilceğiz? Bâlâda (yukarıda) Monteskiyo'nun naklettiğimiz meşhur sözü malûm ya, ehemmiyetine mebnî buna bir kere daha irca-ı nazar edelim: «Her insan elindeki kuvvet ve selâhiyeti sûistimal etmeye mütemâyildir. Bir kuvvet ve selâhiyet sûistimal edilememek için mutlaka başka kuvvet ve selâhiyetlerle mahdud ve mukayyet olmalıdır.» Vekâyi ve hadisât-ı mevsûkamız bize gösterdi ki, bu maatteessüf bizde de böyle oluyor. Bidâyet-i Meşrûtiyet'ten mütârekeye kadar da, mütârekeden sonra da eldeki kuvvet ve selâhiyetlerin sûistimal edildiğine şâhid olduk. Maâlesef, makam-ı hükümdarî de, meclis de, rical-i devlet de hep aynı zaafa uğruyorlar. Bu fenâlıkların önüne geçmek için yegâne çâre halkın seviyye-yi zihniyyesini yükseltmektir. O vakte kadar ise elimizdeki şeyleri yapalım derken bir kat daha bozmağa mahal yoktur. Mümkün mertebe elimizdeki usûlleri hüsn-ü idâre etmeğe çalışalım. Kanun-u Esâsimizin esâsatı yine nisbetten en az fenalıkla işleyecek bir makinadır. Monteskiyo'nun «Hukuk ve selâhiyetler, diğer hukuk ve selâhiyetlerle tahdid olunmalıdır.» kâidei mühimmesi bunda gözetilmiştir. Memleketin seviyesini yükseltmeden buna dokunmak, binâ-yı devleti büsbütün perîşan etmek, altını üstüne gettirmek olur.

Maatteessüf halkımızın seviyeten ne kadar düşkün olduğunu, onu bihakkın hâkimiyetine sâhib kılmak için ne kadar gayrete, himmete muhtac olduğumuzu isbat sadedinde bizzat meşhûdumuz olan bir vak'ayı nazar-ı ibrete vaz'ederiz:

1327 (1911) senesinde ilk Meclis-i Mebusan'ın feshi üzerine intihabat için Mâmuret-ül Aziz'e gitmiştik. Keban Mâdenî Kazası'nın intihab günü merkez kazada idik ve eşraftan pek ihtiyar bir köylünün misafiri olduk. Bu zat, müntehib-i sânî ve bize

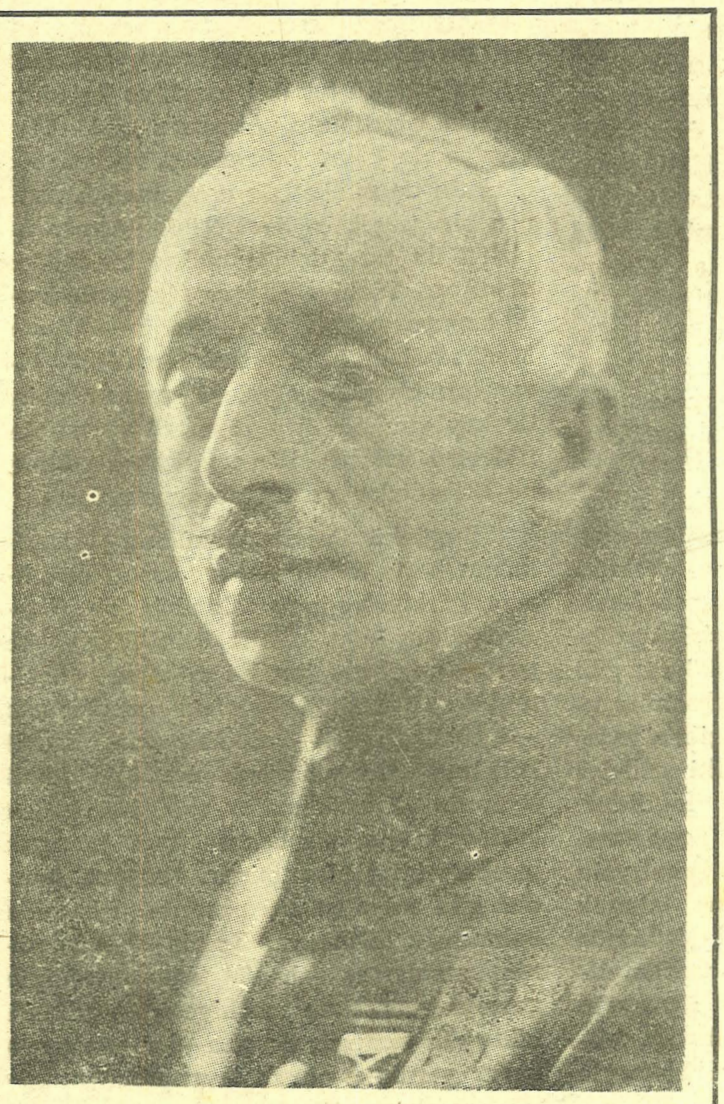

Lütfi Fikri Bey'in, Hılâfet Ve Yeni hükûmet şekli üzerindeki düşüncelerine cevap verdiği Refet Paşa - o günkü hâliyle -

taraftar idi. Ölmüş ise, Allah rahmet etsin!.. İntihab günü sabahı reyini vermek üzere hükûmet konağına gitti. Avdetinde zavallı ihtiyar öyle melûl ve mahzun bir çehre ile odaya girdi ki, düşüp ölecek zannettk. Mutad-ı veçhile geldi, yerinde dizüstü oturdu. Fakat, muttasıl önüne bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Merak ettik,

«— Ne yaptınız?» diye sorduk.

İhtiyarcağız cevap vermedi, önüne bakmaya devam ediyordu. Bir de ne göreyim ihtiyar ağlıyor! Yanaklarından beyaz büyük bıyıklarının, sakalının telleri arasından büyük büyük gözyaşları iniyordu! Put gibi kaldık. O başını kaldırmadan ve bir taraftan ağlarken, hıçkırıkla inkıtalara uğrayan hafif bir sesle iki defa!

«Korkirem efendim, korkirem!» dedi.

Bakınız ne olmuş: Kaymakam kaza, hükûmet namzetlerine rey aldırmak için bizzat kendisini müntehib-i sâni yaptırmış, sandığın başına geçmiş. Her gelen müntehib-i saniye ufak bir iltifat gçiyor, müntehib-i sâniden şüphelendiği adamın yazısı olsun olmasın mültefitâne:

«Ben bilirim o kime rey verecek... Durunuz ben onun için yazayım» diyor ve derhal işi el çabukluğuna getirerek pusulayı yazıp o zavallıların hesabına sandığa atıyormuş!...

Zavallı ihtiyara da bizim taraftarımızdandır diye huylanarak böyle yapmış... Asabiyetimize dokundu.

«— Canım senin yazın var, niçin ben kendim yazarım!» demedin diye serzenişte bulunduk ve perişan olduk. Çünkü ihtiyar bir kat daha ağladı ve ağlarken kürt şivesi ile muttasıl

«— Korkirem efendim, korkirem!» diyordu.

Refet Paşa'dan kemâl-i hürmetle sual ederiz: O halk saltanatını dünyanın hiç bir tarafında görülmeyen bir tarzda kendisinde temerküz ettirmek istedikleri Millet Meclisini ne sûretle toplayacaklar?

Şâyân-ı dikkat, tsâdüfattandır ki; şu satırları yazarken Refet Paşa'nın sulhten sonra Kanun-u Esasîmizin değil, Anadolu'da yapılan Teşkilât-ı Esâsiye Kanununun tatbik ve icra edileceği hakkındaki beyanatlarını gazetelerde gördük. Ve bütün bu işlerin maatteessüf kanunî olmaktan pek çok ziyâde indî ve örfî cereyan edebilmesi hakkındaki endişelerimiz arttı. Çünkü, madem ki, bu işler saltanat-ı halk nâmına yapılacaktır, bunun elifbası makamında olmak üzere ilk yapılmak lâzımgelen şeyin milleti bu babta istimzaç etmek olduğunda elbette ihtilâf-ı ârâ (rey ve görüş ayrılığı) olamaz. Halbuki, elyevm 'Ankara'da hal-i içtimada bulunan meclis, Dersaadet'deki 16 Mart vak'a-yı müessifesi üzerine Anadoluya iltica etmiş meb'uslarla münhal yerler için âcilen mahallerinden gönderilen zevattan teşekkül etmiştir. Bu zevat intihab edilirken devletin teşkilât-ı esâsiyesi hakkında müntehiplerle (seçmenlerle) bir mes'ele münâkaşa etmemişlerdir. Tâbir-i âhirle onların intihabatı bu mes'ele üzerine cereyan etmemiştir. Binâenaleyh bugün nasıl İngiltere'de İngiltere intibahabatı işitildiği veçhile başlıca «Çanakkale Mes'elesi» etrafında cereyan edecekse bizde de aklen, mantıkan ve kanunen evvelemirde sulhten sonra günün en mühim mes'elesi olacak olan padişahlığın muhafazası yahud ilgası esası üzerine intihabat-ı umumiye yapılması ve onun neticesinde teşekkül edecek mecliste bu meseleler bir karara raptolunmalıdır.» (1)

(1) Bkz. Lütfi Fikri Bey — a.g.e. sh. 18 vd.

TÜRKÇESİ — Ahmed SELÂMÎ

Keyfiyet gelmeden kurtuluş gelmez...

Hiçbir kavim, bugünün Türkleri kadar (dîn ve vicdan hürriyetinden) mahrûm yaşatılmamaktadır. Çünki dünyânın hiçbir yerinde, 961 ihtilâl anayasasının 19 ncu maddesi gibi ucûbe bir anayasa maddesi olmadığı gibi; 163 denilen bir zulüm kânûnu da yokdur.

İşin acı tarafı ise, bu zulüm kânûnunun mer'iyyetden kaldırılması için, plânlı ve programlı bir çalışma içinde olan mücâhid meb'uslar, mücâhid siyâsetciler, mücâhid yazar çizerler, mücâhid imam ve müftüler, mücâhid seçici yurttaşlar, ve mücâhide hatîbeler de ortada yokdur!

Öyle anlaşılıyor ki, mes'elemiz **KEYFİYET** mes'elesi olarak dönüp dolaşıp Kâinâtın Fahr-i Ebedîsi Aleyhisselâmın Hâdîs-i Şerîflerine geliyor; ve orada izâhını buluyor:

«NASILSANIZ ÖYLE İDARE OLUNURSUNUZ!»

Zillet altında, yaşamayı reddedecek keyfiyetin adamı olunmamışsa, bir 163 denilen zulüm çarkını susturup durdurma aksiyonu da elbetde görülemez; ve külüstür ve köhne bir «düzen» elinde bile nefes alma hakkına sâhib olunamadan, **HESAB GÜNÜNE** yaklaşılır durulur...

● Bugün balta görmemiş Afrika ormanlarındaki yamyamlar bile, kendi iptidâî din ve vicdanlarına toz kondurmama idrâk ve şuurunda görünüyorlar... Hâl böyle iken ne acıdır ki, Türkiye'deki müslümanların önde gidenleri bilinen nice zevât, daha din ve vicdan hürriyetinin ne demek olduğunu idrâk etmiş sayılamazlar. Çünki, derli toplu bir mücâdeleye rastlanamadığı, hepimizin gözleri önünde bulunmaktadır. Gözleri mal, makam ve şöhretden başka bir şey görmeyen insanlar olarak ciddî, ve netîce alıcı bir mücâdele veremeyeceğimizi evvelâ idrâk etmek zorundayız. Dâvadan başka her şeyi gözden çıkaran bir îmânın taşıyıcısı; ve bu keyfiyetin sâhibi olunmadıkça, herşey nutuk atıp pohpohlanmak ve yazı çizilerle tatmin olmakdan öteye geçmiyecekdir...

Evet, iş, dönüp dolaşıp **KEYFİYET MES'ELESİNE** geliyor. Kendi kendimizi hayâllerle aldatmak istemiyorsak, acı da olsa hakikatleri görmeye çalışmalıyız. Keyfiyet sâhibi lokomotivlerden mahrûm olduğumuzu her şeye rağmen kabûl zorundayız. Bırakalım, yevmî, dar çerçeve, ve grup hendesesi içinde boğucu pis hesabları... İhtiraslarını yırtıp ihlâs ve samimiyetinin imtihânını veren, grupçuluk taassubu dışına çıkıp nice grupların müşterek çizgisini resmen ve alenen ortaya atıp, **«İşte yol bu olacak ve burada birleşilecek!»** diye mertçe kükreyip, kitlelere lokomativ olacak er kişi hani nerede?.

Yuvarlak lâflar; lâstik gibi uzayıp kısalan, girdiği kabın şeklini alan şahsiyetsiz beyanlar, itimâdı celbedip, bağlayıcı ve binnetice bütünleştirici olamıyor...

● Bugünün şeytânî metodlarını, «düşmanın elindeki silâhı kullanmak» bahânesiyle eline alıp da, keyfiyetsizliği sebebiyle, o şeytânî metodları benimseyip iblisleşenler ise, hepimizin müşâhede ettiğimiz, tipler olarak yanımızda ve yakınımızda değiller midir?.

Evet, «düzmece düzenin» zulüm çarkları; bozup dağıtmak, milleti rezil etmek için te'sîs, etdiği binbir türlü dalavera... Kabûl... Ama ricâ ederiz, böyle bir «düzenden» daha başkasını mı bekliyecekdik?.

Bu «düzenden», düşmanına dostluk beklemek, saflığın en gülüncü olmaz mı?.

O halde «düzen», yapmakla vazîfeli olduğunu yapıyor. Şeytandan, meleklerin vazîfesini bekliyebilir miyiz?.

● İşte mühim olan, **bizim NE YAPTIĞIMIZDIR?**

BİZ NE YAPIYORUZ?

Eğer biz, acûzeler gibi «düzenden» sekvâ ediciliği meslek hâline getirmişsek, hiç çekinmeden hükmümüzü vermek zorundayız:

BİZİ MEZAR PAKLAR!.

Evet, BİZ NE YAPIYORUZ?

Hâlâ daha dâ'vânın hesapları yerine, nefsimizin hesaplarıyla meşgûl olmadığımızı, vicdânımız tasdik edebiliyor mu?.

Nedir bu iç çekişme, bu dedikodu, bu iftira, bu gıybet, bu mal ve para hesabı?.

Evet, düzmece, küflü, bozuk, çirkin, kirli ve mülevves «düzen», bütün berbatlığıyla nefs hesaplarımızın, dedikodularımızın, iftira, gıybet, mal makam, gösteriş ve hava atma hesaplarımızın üzerine bir enkaz hâlinde çökmenin sancılarıyla kıvranıyor!. Pis nefs hesaplarımızla bu «düzenin» altında kalmakdansa, nâmusluca hakka varmanın sonsuz hazzını neye duymak istemeyiz?.

● Hâlâ uyanamadık!

Evet, hâlâ daha Bizansın son demlerinin mukallidi gibi, biribirimizi yemekle meşgûlüz...

Asıl mes'ûl biziz... Suçlu biziz...

Evet ne acı, bu derecemizle, elbetde bu seviyemiz değişmiyecek. Hiç değilse şunu bir idrâk edebilsek:

KEYFİYET GELMEDEN KURTULUŞ GELMEZ...

Ak Yıldız HALICILIK
KİLİM ve BATTANİYELERİ
AHMET AKYILDIZ
MAĞAZA : Çakmakçılar, Terakiciler Cad. Büyük Ticaret Han No. 7 İSTANBUL
☎ : 20 55 28

Dediler Dedik Ki

KOMÜNİST PARTİSİ?

«KÖMÜNİST PARTİSİ» KURULSUN MU?

Türkiye'nin en büyük en âcil ihtiyacı Demirel'in dediği gibi, **«komünist partisi»** midir? Ama, şurası da bir gerçek ki, bu, komünist olmayanlar için hiç de lüzumu olmayan bir fantezidir ama, ya komünistler için? Nitekim, meseleye şu açıdan bakabiliriz: Meselâ, Türkiye'de **«komünizme değil de, İslâm'a dayalı bir devlet nizamı kurulsun»** denilse; bu isteğe inancının şûurundaki müslümanlar dışında hemen herkesin **«yani, Türkiye'nin ihtiyacı ve baş meselesi şimdi bu mudur?»** demesi pek alâ mümkündür. Ama; gerçek müslüman için biricik çıkış yolu olarak **«devlet hayatının İslâmî esaslara göre tedvini** esas olabilir. Bu bakımdan geçen sene, seçim öncesinde Erbakan'a bu suali sordukları zaman, Erbakan demişti ki, **«kâmil mânada bir hürriyet olsun, yani herkes her düşündüğünü istemek ve bunu halk kitlelerine tam bir hürriyetle anlattıktan sonra içtimaî hayata da hâkim kılmak hürriyetine sahip olsun, o zaman komünist partisinin olması dahi bir tehlike olmaz. Çünkü, bu millet imanının gerçekleriyle karşı karşıya geldiği zaman kandırılamaz»...** Yani Erbakan demek istiyordu ki, **«müslümanlara da İslâm devleti kurmak hakkını tanıyacak kadar hürriyetçi iseniz, hodri meydan... O zaman komünistiniz de, kapitalistiniz de, faşistiniz de, kavmiyetçiniz de. putperestiniz de çareyi fasa delliklerine gizlenmekte bulur... Yeter ki bu millete şeriatin ne demek olduğunu biz de aynı hürriyetle anlatabilelim!..»**

Tabiatiyle, Türkiye'de, resmî ideoloji başta olmak üzere, **İslâm -dışı** olan hiç bir ideoloji böyle bir rizikoyu göze alıp, **«bir deneyelim»** diyemez. Ama, 1 Mayıs'lardan alenen haykırılmaya başlanan **«Komünist Partisine hürriyeti»** nâraları bir hayli taraftar buluyor, bir kısım kalem erbabının taraftar olmasına vesile oluyor...

Bu cümleden olmak üzere, **koyu bir kemalist** olduğunda herkesin ittifak ettiği ve temelli senatörlerden Ahmed Yıldız'a Senato'da **«ben kemalistliğimin sadakasını versem, o bile senin kemalistliğinden daha ağır basar»** gibi sözler sarfeden bir senatör, Hüsameddin Çelebi 3 Mayıs günlü yazısında şöyle yazabiliyordu:

(...) komünizmi serbest bırakmanın ülkeyi felâkete götüreceğini savunanlar olacaktır. Biz bunlara katılmıyoruz. Aslında bugün Türkiye'de komünizmin her frakisyonu vardır. Örgütleri, yayın organları, propaganda çalışmaları inkâr olunamayacak kadar ortadadır. Nicelerine sempatik gelebilecek adlar altında çalışan o örgütlere hareketlerinin asıl adını alma serbestliği vermekle kaybedilecek hiç bir şey yoktur. Söz konusu örgütlerin serbest kalınca bugün yaptıkları ve söylediklerinden farklı olarak yapacakları ve söyleyecekleri önemli bir şey kalmamıştır.

Kısacaeı komünizm artık serbest bırakılmalıdır.»

Şimdi soruyoruz: Aynı Hüsameddin Çelebi, Türkiye'de **meselâ İslâm nizamı kurmak isteyenler** karşısında da böyle bir müsamahalı anlayışı sergileyebilecek midir? Bunu kendisi cevaplamalıdır, ama dürüst bir şekilde.. **10 Kasım hecmelerine** kapılmadan!...

SAĞLAM KİŞİ KOMÜNİST OLUR MU?

Cumh. gazetesinden İlhan Selçuk İse, 1 Mayıs komünist yortusundaki nümayişler esnasında su yüzüne çıkan bazı sloganların henüz vaktinin gelmemiş olabileceğini düşünmüş ki, 10 Mayıs günlü yazısında şu komünistlerin birbirlerine **karşı dahi nasıl ahlâksız davrandıklarını** anlatıyor. Meğer, **DİSK, 1 Mayıs Yortusuna iştirak edecek olan teşkilâtları bir yere toplamış, nasıl davranılacağı üzerinde bir anlaşma yapılmış, sonra da küçük burjuva teşkilâtlar söz kestikten sonra,** ellerini oğuşturarak,

«Oh demişler, kazıkladık enayileri!.»

Ve sonra diledikleri gibi pankartlar taşıyıp, sloganlar haykırmışlar.. Selçuk, **komünistçiklerinin** birbirlerine karşı bu kazık atışlarını affedememiş, kalemini bir şiş gibi onlara batırıyor:

«— Şimdi, ne dersiniz buna? Başıbozukluk mu, kafa bozukluğu mu, ahlâk bozukluğu mu?

Öylesine çok bozukluk var ki, hangi biri?...»

Kısaca, şu komünistlerin sağlam tarafları yok ki, şöyle itimad edilip tutulacak...

Şimdi, birbirlerine dahi **«kalleşlik»** eden komünistlere bile hürriyet tanınması için kalem oynatanlar, sıra müslüman'a gelince, nasıl birer kan içici devrim sar'alısı gibi azgınlaşıyorlar? Bunu anlamak için, **«burjuva -salon sosyalisti»** O. Akbal'ın 10 Mayıs günlü bir yazısında, bir müslüman kızına saygısızca, küstahça dil uzatışına bir bakalım. **«Bir banliyö treninde bir ana, bir kız...»** O. Akbal bu ana -

kızın **«bunca yasalara, Anayasa»ya, devrimlerimize,** iyiniyetli davranışlarımıza, **nutuklarımıza, yazılarımıza, kitaplarımıza hürriyet ve hukuk iddialarına aldırış bile etmeden, böyle şeyler olabileceğini akıllarına bile getirmeden»** yani kısaca, **devrimlere meydan okurcasına kafa tutarcasına cemiyetin içinde müslümanca** yer alışlarına hayıflanıyor ve diyor ki:

Upuzun bir mantosu var. Yerleri süpürüyor nerdeyse. Geniş mi geniş bir başörtü. Saçının tek bir teli görünmüyor. Manto da başörtüsü de kül rengi. Ayağında altı düz eski papuçlar. On iki on üç yaşlarında olmalı. Ürkek, korkak, yılgın, bitkin... Bu dünyadan değil gibi bir hali var! Gözlerini kaçırıyor birinin baktığını görünce. Açık mavi renkte gözleri... Hep önüne bakıyor. Ellerinde bir file. İçinde birşeyler var. Annesi oturuyordu, o ayaktaydı. Sonra karşımda bir yer açıldı, geldi iliştı.»

(...) Halbuki bu müslüman kız **«hür olmalı değil»** miymiş... **«Hür»** dedikse meselâ şöyle; O. Akbal'ın sefil mantığınca: **«O da isterdi, tek başına akranlarıyla gezip-koşmayı... (...) Bir erkek arkadaşının ardı sıra gelip gelmediğine bakmayı.. Oysa o bu dünyanın insanı değil, yaşının çocuğu değil... karanlıkta bırakılmış... (...) Neden bu başörtüsü, neden bu uzun manto? (...) Bilmiyor mu dersiniz Anayasadaki kadın haklarını? Erkekle eşit olduğunu?.»**

Sonra, bir başkasından iktibas yaparak saygısızlığını daha bir belirtiyor. bu yiğit, bu müslümanca davranıp, bedenini **başkalarının cinsî** iştihalarına peşkeş

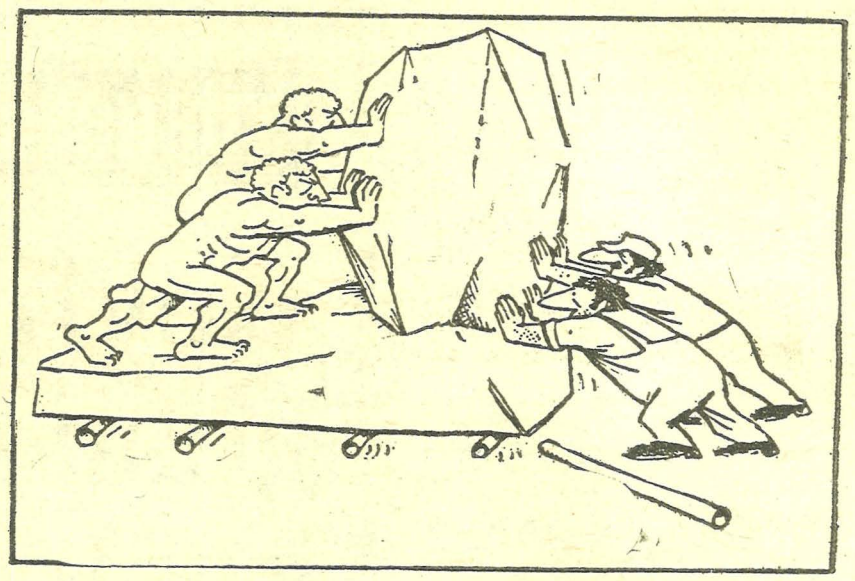

çekmeyen, insanlığının haysiyetini korumasını bilen müslüman kız karşısında, Atatürk devrimlerinin kâğıt üzerinde kalmış olduğundan yakınıyor ve **«kadınların iktisadî, siyasî ve CİNSİ HÜRRİYET (?!) sahibi olmadıklarını»** elemle ifade ediyor. Bu küçük **sosyalist burjuvazisinin** kafasının bir müslüman kız karşısında, **ona hürriyet vermekten bahsederken anladığı hürriyetin,** hele **CİNSİ HÜRRİYET'in** ne menem bir keferelik olduğunu havsalanıza havale ediyorum.

Müderris Ferid Kâm rübâîsinde ne diyordu :

«Garabetin bu da bir nev'idir ki insanlar.
Hakikati bulayım der, başka yolda yürür.
Halbuki es-kaza rastlasalar hakikata.
Hakikat onlara, onlar hakikate tükürür..

«EL SİLÂHIYLA MİLLÎ SAVUNMA OLUR MU?»

Başbakan Ecevit Alamanya'larda, Nato merkezlerinde, Rusyanın peyki olan sosyalist ülkelerde dolaşarak yeni bir **«millî savunma mefhumu oluşturmak»** iddialarıyla milleti oyalayıp, ağır silâh sanayiini kurmak yolunda İslâmcı güçlerin giriştikleri teşebbüsleri engellemek isteyen İç ve dış güçlerle elbirliği yapa-dursun, Dünya'dan Attila İlhan diyor ki, 10 Mayıs günlü yazısında:

«El silâhıyla ulusal savunma kavramı geliştirilemez, bizimkilere önce bunu anlatmak gerekiyor. Savunmanın temeli silâhsa, sen de bunu kendin üretemeyip başkasından alıyorsan, savunman o başkasının insafına kalmış demektir. Bunu anlamak için askerlik dehası olmaya lüzum yok, biraz sağduyu, biraz mantık sahibi olan herkes bulup çıkarabilir.

Ama tarihimizde de, ibret alınacak örnek çok

BU İŞİN BİR KERAMETİ YOK MU?

Hiç merak etmediniz mi, Osmanlı'nın **'satvet' devrinden Türklerin Avrupa'ya onca hızla yayılmasındaki hikmet nedir? Besbelli bir hikmet olmalı, öyle mi? Bir avuç adam, Rumeli'ye adımını** almasıyla

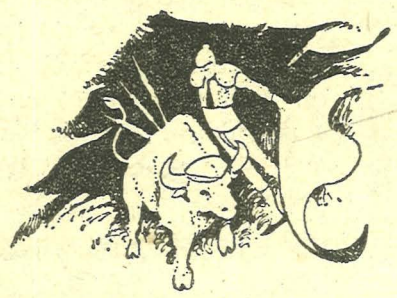

kendisini Tuna boylarında buluyor. Hık mık demeden, bakıyorsun Macaristan içlerine dalmışlar. Kerameti ne bunun?»

Bu keramet'i izah etmek için tarihten düşündürücü örnekler veren A. İlhan yazısını şöyle bağlıyor:

«Osmanlı, kendi silâhını kendi teknolojisiyle kendisi üretirken batılı hasımlarına karşı hem savunmada hem saldırıda son derece başarılı olmuş, onlar koşullarını değiştirdikleri zaman ekonomik ve sınaî gücü sayesinde yeni silâhlar üretip durumunu korumayı bilmiştir. O ki, karşı tarafın teknolojisi Osmanlının teknolojisini geçiyor, Osmanlı savunma için artık onların silâhlarını onlardan edinmek zorunluluğuna düşüyor, ne savunma da başarılıdır, ne saldırıda: Sınaî gücü gelişmemiş, savaş teknoloji geri kalmış, giderek savunması girdiği uluslararası savunma sistemlerinin insafına terkedilmiştir. Bu sistemlerin her biri, herkesin bildiği gibi, emperyalist güçlerden birinin denetimindeydi, onlar da Osmanlı'yı yüceltecek yerde, aşağıladılar, dahası elinden topraklarını alıp devletini dağıttılar. Askerlerini kendi çıkarlarına kullanmaları da cabası.

O halde, yeniden kolunu bu uluslararası emperyalist sistemlerinden birisinin kapanına kıstırmış olan Türkiye, gerçekten ulusal ve bağımsız bir savunma stratejisi ve kavramı geliştirmek niyetindeyse, tarihten aldığı şu dersi hiç göz önünden ırak tutmayacak: Yabancı silâhlarıyla ulusal savunma gerçekleştirilemez, ulusal savunma için ulusal silâh, yani ulusal savaş endüstrisi gereklidir, ulusal savaş endüstrisi ise daha önceden ulusal

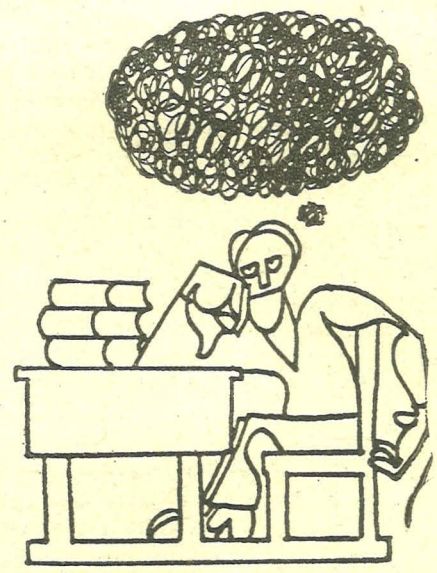

ağır endüstrinin kurulmuş olmasını, daha da ötede ulusal bir endüstrinin ve teknolojinin yaratılmış olmasını gerektirir.

Bunları gerçekleştirmeden, ya da gerçekleştirmeye yönelmeden ulusal savunma kavramından söz etmek, hele bu arada ambargonun kaldırılmasını sanki buna yardım edecekmiş gibi düşünmek, gülünçtür, gülünç.»

Söz, millî savunma mefhumundan açılmışken, dilerseniz, gelecek sayımızda inşallah üzerinde daha fazla durmak temennisiyle, **Siyasî Bilgiler Fakültesi** öğretim üyelerinden Mete Tuncay'ın **«Atatürk'e nasıl bakmak»** başlıklı ve **«Toplum ve Bilim»** isimli dergide çıkan şu iki paragrafını da zihnimizin bir kenarına iliştirivereliim:

«Atatürk'ün kazandığı askerî zaferleri ve toplum yaşayışında gerçekleştirdiği düzeltimleri «insanlık tarihinde eşimenendi görülmemiş» **gibilerden yüceltmeye daha ilk mektep sıralarından şartlanan çocuklar, biraz büyüyüp de çevrelerinde olup bitenlere akılları ermeye başlayınca, şûuruna tam varamasalar bile (...) bir paradoksa düşüyorlar.**

Kurtuluş savaşımızın -siyasî önemi bir yana- **çapı** (tarafların kuvvetleri, ateş güçleri, kayıpları vb. gibi açılardan), **İkinci Dünya Savaşı, hattâ** -Osmanlı ordularının da katıldığı- Birinci Dünya Savaşı **ölçüleriyle karşılaştırılınca, pek abartılmaya elverişli değildir.»**

yol

yol oldur ki doğru vara..

Biz milliyetçiyiz, hem de İslâm milliyetçisi!

Selâhaddin Eş
ÇAKIRGİL

Yazımızın başlığına iyi dikkat edecek olursak, diyoruz ki, biz **milliyetçiyiz! Hem de İslâm milliyetçisi!..**

Bu sözü söylemek zorunda kalışımızın bazı sebepleri var. Bunlardan birisi **«millet»** kelimesinin zaman içinde İslâmî mânadan uzaklaşıp, mâna kaybına uğrayarak **kavim, ulus, fransızca «nation»** kelimesi yerine ikâme olunmaya çalışılması dolayısıyla; **kavmiyetçilik** veya **nasyonalizmin** «milliyetçilik» zannedilmesi yüzünden, **kavmiyetçiliğe beslenen nefretin, «milliyetçilik»** kelimesine karşı da gösterilmesi gerektiğine dâir iddialar da bulunulmasıdır.

Bir defa şu hususu tesbit etmeliyiz ki, **«millet»**, arapça ve tek başına **«nötr»** bir kelimedir.

Bir ideolojinin, bir inancın, bir dünya görüşünün mensupları ilk olarak **terminolojide** anlaşamazlarsa aralarında sürekli ve sağlam temeller üzerinde kurulmuş bir ittifakın tesisi mümkün olamaz. Binaenaleyh, biz bütün mefhumlarımızı **İslâm terminolojisine, İslâmî ıstılahlar lügâtçesine** göre yeni baştan değerlendirmek zorundayız. Aksi halde birbirimizi anlamakta zorluk çekip, bir takım zanlarla ihtilâflara düşeriz. Maksûdumuz bir amma, rivayetler muhtelif olur.

Şimdi bir bakalım, Türkiye'de hangi tip milliyetçiler vardır:

Türk milliyetçileri var... Kürt milliyetçileri var... Arap milliyetçileri var... Atatürk milliyetçileri var.. Hattâ Ecevit'in tâbiriyle **ekonomik milliyetçiler dahi var...** Peki, biz hangi tip **milliyetçiyiz?** Veyahut da bu **milliyetçiliklerden hangisi toparlayıcıdır, birleştiricidir?**

Hiç biri!..

Üstelik kullandıkları **millet, milliyet milliyetçilik** kelimeleri gerek **lâfzen,** gerek **ıstılahen** gerçek mânasına oturmamıştır. Sadece, bu kelimenin güzelliğe karşı çıkılamadığından, istemiyerek de olsa herkes milliyetçi kesilmiştir! Halbuki gerçek millet ve gerçek **milliyetçilik,** ayrı bir şeydir!

İncelediğimiz zaman görürüz ki, arapçadaki **millet** kelimesi, lâfzî mânası itibariyle **«bir inanç etrafında toplanmış insan kitlesi»** demektir. Bu haliyle **nötr** bir kelime olan **millet'e** hangi kıymet yüklenirse, o kıymetin rengini alır. Ve, Kur'an'daki tasnif de açıktır: **«Küfür de tek millettir, ehl-i iman da tek millettir! Ehl-i iman,** Kur'an ifadesiyle, **«İbrahîm milletidir, İslâm milleti'**dir. Ana kıstas bu olunca, müslümanın hayata ve hadiselere cihanşümul bir açıdan bakarak getireceği kıymet hükümlerini mantıkî bir teselsül içinde takdim etmesi hiç zor olmamaktadır. Öyleyse, burada şunu bir daha tekrar edelim ki, biz kelimemizi koruyamamışızdır ve başkaları bizim kelimelerimizi çalmışlardır.. Halbuki millet kelimesinin aslı da bizimdir ve bu kelime kök olarak ele alındığında, bütün insanları **İslâm Milleti** ve **küfür milleti** diye iki ana kutba ayırmak imkânına sahib oluruz. Öyleyse, bu kelimeyi ısrarla kullanıp, terminolojimizde yerli yerine oturtmak zorundayız. Bu bir istirdat dâvasıdır.

Binaenaleyh, cihanşümul gerçeklere bakarak da, daha dar plânda Türkiye gerçeklerine bakarak da, **millet** kelimesini en doğru olarak kullanmak durumunda olanlar bizleriz ve mânası çalınmış olan bu kelimemizi istirdat edip bayrak yapmamız gerekmektedir. Böylece de **İSLÂM MİLLETİ** ifâdesini ısrarla kullanmak, onun yerine bir başka **millet anlayışı ikâme etmek isteyenlere fırsat vermemek** zorundayız. Bu, **kavim** vakıasının reddi mânasına da gelmez. Onu da hemen belirtelim. Ama, kavim ile **millet'**i bir tutmanın, inanç beraberliğini esas alan **millet** kelimesini, lisan, **toprak, mazi, soy—sop** beraberliğini esas alan **kavim** kelimesiyle bir tutmak halindeki mahzurunu görmezlikten gelemeyiz. Aksi halde **geniş ve toplayıcı mânayı, dar ve ayırıcı bir mânaya feda etmiş** oluruz. Bunun için biz **türk, arap** v.s. kavimlerin varlığını reddetmek gibi bir noktada asla bulunamıyacağımız gibi, bu kavimlerin Allah tarafından insanların daha iyi anlaşabilmeleri için bir vesile olarak **yaratıldığına** olan inancımızı gözden ırak tutamayız. Temeldeki inanç beraberliğini koruduğu müddetçe kişinin kendi kavminden olanları da sevmesine bir şer'î mânî yoktur. Kavmini sevmekteki mânî, şeriatin dışında, onun reddettiği sevgiyle sevmek, kavmiyet dâvası gütmek noktasındadır.

O halde biz şu veya bu kavimden olabiliriz ama, bizi birbirimize rapteden unsur, kavmi teşekkül ettiren unsurlar değildir, bunlar teferruat unsurlarıdır. Nitekim, bugün bu gerçeği Türkiye üzerinde bizzat müşahede edebiliriz. **Aynı dili konuşanlar, aynı toprak üzerinde, aynı maziden, aynı soydan gelenler, aynı örf ve adetlere sahip olanlar,** hattâ lâfzen ve kabuk olarak zahirde aynı dinden olduklarını iddia edenler, aynı inanç temelinde, **şûurla birleşemediklerinden dolayı,** bu teferruat beraberliklerinin kendilerini birbirlerine düşman haline dönüştürmüş olmasına engel olamayışının acıları içinde kıvranmaktadırlar.

Burada denilecektir ki, müslümanlar içinde dahi bir takım ayrılıklar, bir takım **aykırılıklar,** acılar tarih içinde vuku' bulmamış mıdır?

Elbette bulmuştur ve lâkin, **müslümanın kusurundan, İslâm mes'ul tutulamaz.** Eğer insanlar Kur'an'ı, Yüce Halik'ın emirlerini, kitaplarını, ilk ve son dini olan İslâm'ı dos-doğru anlamış olsalardı, ihtilâfa düşerler miydi? Binaenaleyh, müslümanların arasında dahi meydana gelen ihtilâfların temelinden bir mes'ul aranacak o ise, bu mes'ul, **İslâm değil, müslümanlar**dır.

Biz işte böyle bir birleştirici ve müsbet **millet** anlayışının bağlısı olarak, İslâm inancı etrafında birleşmiş bir **İslâm Milletinin** cihanşümul plânda muvaffakiyeti ve yücelmesi yolundaki bir gâyeyi aziz bilmiş herkesi **İslâm milliyetçisi** bilmek mânasındaki bir **milliyetçilik** anlayışına tâlibiz ve bizim **milliyetçiliğimiz** budur! O halde biz **milliyetçiyiz, İslâm Milliyetçisi. İlâ'y-ı Kelimetullah** dâvası peşinde, **Kelime-i Tevhid** sancağı altında toplanmış olup, bu dâvanın muzafferiyetini temin yolunda üzerine düşeni yapmayı ana gâye edinen herkes de bir **İslâm milliyetçisidir.** Ve her **müslüman,** aynı zamanda **İslâm milliyetçiliği** şüuruna eriştiği zaman, **İslâm Milletinin** etrafındaki muhataralar zail olacaktır.

Buna rağmen, bugün, bu terimler üzerinde hâlâ vuzuha kavuşamadığımız görülmektedir. Bilhassa **millet** ve **milliyetçilik** kelimelerinin terminolojik mâna ve mahiyetini kaale almaksızın, bu kelimelerin günümüzde kazanmış olduğu bir takım yanlış mânalara karşı yeniden bir takım kelimeler ve mefhumlar icâd etmeye çalışıldığını görüyoruz. Politikacılar bu gibi mes'elelerde belki bir takım zarûretlerden dolayı böyle davranmak zorunda da kalabilirler ama, ölçüsü **izafî ve ındî** olan bir takım **câlî** mefhumları **millet ve milliyetçilik** üzerine veya ona karşı imiş gibi göstermeye kimsenin hak ve salâhiyeti olmaması gerekir. Bu cümleden olmak üzere, Fehmi Cumalıoğlu 9 **Mayıs 1978** günlü **Millî Gazete'de «Millî Görüş ile Milliyetçilik»** mefhumları üzerinde dururken **kendi kalesine gol atmaktadır.** Zira, Cumalıoğlu, gerçekte **«kavmiyetçi»** veya **«laik düzenin goygoycusu»** olan bazı kalem **erbabını «milliyetçi» saymakta;**. ve **MSP'nin «Millî Görüş»** diye kamufle etmeye çalıştığı kelimenin altında bir **İslâm milliyetçiliği** anlayışının bulunduğunu reddeder gibi bir duruma düşmektedir.

İdeolojiler mücadelesi ortasındaki bir hareketin kendi inancının terminolojisine kesinlikle vâkıf olması ve sahip çıkması gerekmektedir. Filânca bize **«sağcı»** dedi, diye müslüman kendisini çeşitli mânalara gelen bir şekilde **«sağcı»** sayamaz. Aynı şekilde, bazıları kendilerine **benim** olan bir «millet» kelimesini kalkan yaptı diye de bu kelimeyi başkalarına hemen teslim edemeyiz. Bizim bildiğimiz kadarıyla, Cumalıoğlu'nun yazdıkları hılâfına, **İslâm Milliyetçiliği ile «Millî Görüş»** denilen **izafî slogan** arasında bir aykırılık yoktur ve olmamak gerekir. Ve, **«Millî Görüş»** devamlı bir şekilde kullanılmaya müsait bir terkib değildir. Çünkü, **mutlak bir kıymeti yoktur.** Herkes kendi görüşüne **millî görüş»** diyebilir ve bunun reddi için bir kıstas yoktur. Ama İslâm milliyetçiliğinin kıstasları ortadadır. Bu kıstas da ona hatlarıyla CİHAD'ın ölçüleridir. Binaenaleyh, bizim milliyetçilik anlayışımız **«Millî Görüş»e** göre şekillenmez. Tam tersine «Millî Görüş» İslâm Milliyetçiliğine göre şekillendikçe bir açıklık kazanır.

Cumalıoğlu'nun ileri sürdüğü gibi **«milliyetçilik ülkemize Batı'dan gelen bir cereyan»** değildir. O taa baştan beri vardır. Her şûurlu müslüman İslâm milliyetçisidir. Batı'dan gelen **kavmiyetçiliktir, nasyonalizmdir, ulusçuluktur.** Ama, o cereyanı kendi **asli** kelimeleriyle ifade etmek sevimli bulunmadığından **100** senedir **millet** kelimesi çalınmış ve **kavmiyetçilik, ulusçuluk, nasyonalizm** denilen ve Fransız ihtilâlinden gelen (Fransız ihtilâlinde de yahudilikten kaynaklanan) bir sapıklık bu şekilde takdim olunmuştur. Bu böyle diye, ve herkes putperestliğine dahi bir **milliyetçilik** ismi verirken, Ecevit **tarihî materyalizme** giden düşüncelerine dahi **«ekonomik milliyetçilik»** derken, biz kendi kelimemizi başkalarına terkedemeyiz, bağışlıyamayız. Bu açıdan biz, **«Millî Görüş»** denilen sloganın hangi mânaya geldiğini düşünüp, muvakkaten öyle ifade olunması taktiğine bir şey diyemeyiz ama, terminolojik tartışmalarda mefhumlar üzerinde oynamak kesinlikle tehlikelidir ve unutulmamalıdır ki, aksi halde **«Millî Görüş»** lâfzı İslâm **Milliyetçiliği** düşüncesinin dışında kalabilir. Milletimizi mefhumlar anarşisine düşürmemek için dikkatli olmalıyız.

Bu açıdan, bu gibi hatalara karşı çok dikkatli davranmak gerekir. Biz kesinlikle **milliyetçiyiz** ve bizim milliyetçiliğimiz tekrar ediyoruz ki **İslâm milliyetçiliğidir.** İslâm milletinin yücelmesini, bir bayrak altında toplanmasını, cihanşümul hedef olan bir vatan üzerinde **İslâm kardeşliğinin,** İslâm ölçülerinin hâkim olduğu bir dünya nizamının teşkill, müslümanın, **İslâm milliyetçisinin** hedefidir. Bu hedefe yürürken taktikler, hassaten siyaset erbâbının taktikleri ayrı olabilir ama, terimlerde bir ihtilâf olduğu zaman **asıl olan mefhumu,** uydurma ve kamuflajda kullanılanlarla değiştirmeye kalkışmak gibi bir tavır ortaya çıktığında işler karışır!

Binaenaleyh, **izafî mefhumlara** değil, **mutlak değerli mefhumlara** sarılmak zorundayız. Bu ölçü etrafında da bizim sıfatımız şûurlu her müslümanın vasfı olan **İslâm milliyetçisidir.**

NOT: Eskişehir'den mektup yazan A. Ertuğruloğlu'nun merakını izale etmek için belirteyim ki, 123 ncü sayıda bu köşede çıkan **«Hareketimizin stratejisi ve..»** başlıklı yazı, ifade ettiğiniz gibi **S. Muradbeyli'ye aid olup,** iktibas edilmişti. Ancak, tamamen benimsenerek ve mantıken düzeltilmesi gerekli görülen bir—iki yerindeki ilâvelerle iktibas olunan bu yazının **S. Muradbeyli'ye** aid olduğu ve **İslâmî Hareket** dergisinde yayımlandığına dair açıklama, sahifede yer kalmadığından teknik bir zarûretle atılmıştır. Bu yolda bir açıklamanın müteakıb sayıda çıkmamış olmasını da bir **intihal,** bir **edebî hırsızlama** olarak değerlendirmeniz doğru olmasa gerek. Zira, **S. Muraybeyli,** ismi benim hapse girişimden sonra, aynı sütunları doldurmak için muhtelif kimseler tarafından müştereken **kullanılan anonim bir müstear isimdir. Selâmlar...**

HÜKÜMET'İN ÜMRÜ KİRAZ MEVSİMİYLE Mİ SONA ERECEK?

HÜKÛMET GİDİCİ Mİ, KALICI MI?

Geçen hafta Korkut Özal'ın THA'na verdiği beyanatındaki **«İki ay içinde yeni bir hükûmet formülü aranacağına»** dair sözleri bir temennı midir, bir **tahmin** midir, yoksa Ankarada'ki bir takım çalışmalardan bir **işaret** mi vermektir, bilmeyiz. Ama, Korkut Özal gibi, sözleri üzerinde amme efkârında hemen daima dikkatle durulmuş bir devlet adamının bu sözlerini tamamiyle yabana da atmamak gerekir. Ancak, Özal, henüz Türkiye'nin bazı sermâye çevrelerinin temennisi olarak son zamanlarda lafı edilmeye başlanan **«Millî koalisyon formülü noktasına da gelmediği» kanaatinde olduğunu, «mevcut hükûmetin de Türkiye'yi selâmet sahiline çıkarmak şansını yitirdiğini»** ifade etmektedir. Korkut Özal, **«Millî koalisyonun henüz zamanının gelmediğini»** söylerken; bir **CHP-MSP karma hükûmetinin de bugünkü şartlarda imkânsız olduğunu** belirtmesi ve fakat, önümüzdeki iki ayın bütün herkesi bir yeni hükûmet noktasına götüreceğine dair sözleri siyasî çevrelerde çeşitli imtimalleri düşündürmektedir.

Bu; yeni bir AP X MSP X MHP hükûmeti olur mu?

Bunun için AP'den ayrılanların AP'ye dönmesi veya mevcud hükûmetin bir başka şekilde yıkılması gerekir. Çünkü su anda AP'den koparak müstakil hale gelip birer **Bakan —koltuğundan** memlekete melûl-melûl bakan kişiler hükûmetten ayrılmadıkça, **Güven Partisi** ve **Demokratik Parti** ayrılsa dahi hükûmet ayakta durabilir. Bunun yanında yeni bir **AP-MSP-MHP hükûmetinin ahenkli işleyebilmesi için eskisinden daha fazla ümid veren ne vardır ki?.**

Bunun dışında, keza, 1963'-lerden bu yana, 15 senedir denenmemiş olan bir **CHP-AP karma hükûmetinin** sermâye çevrelerine ve AP içindeki bazılarına, hassaten **27 Mayıs - zedelere** şirin gözüktüğü ifade olunmaktaysa da, orada da Demirel faktörü ağırlığını korumaktadır. Demirel oldukça, bir **CHP-AP karma hükûmetinin** teşkili oldukça güç bir iştir.

Bunun dışında bir ihtimal daha kalıyor ki o da bir **CHP-MHP hükûmeti** ihtimalidir. Sanırız, bu ihtimal de zayıftır. Çünkü her ne kadar Türkeş, CHP'li Karakaşı **Meclis Başkanlığına** seçtirirken bu hesabı gözönüne tutup, böyle bir ortaklığa tamamen, istekli, hiç değilse karşı bulunmuyor idiyse de, böyle bir **karma hükûmet ihtimalinin** CHP içinde çatlamalara vesile olabileceğini düşünebiliriz. Gerçi, **Türkiye'de olmaz olmaz!..** Buna rağmen, oldukça kritik bir noktada bulunan Ecevit Hükûmetinin daha bir süre devam edeceği düşünülebilir ve **Korkut Özal'ın** bu sözleri hangi kriterlere göre söylendiğini bilmediğimize göre, hükûmetin düşüşünün şimdilik uzak bir ihtimal olduğunu söyleyebiliriz.

Şunu da hemen ilâve edelim ki, işbu CHP hükûmeti giderse Ecevit'in 1974 Eylül'ünde yaptığı gibi hükûmeti terkedip, tıpış-tıpış gitmesine seyirci kalmıyacak olan mihraklar vardır. Bunlar bizzat CHP'nin içinde de bir **kuvvet** odağı meydana getirmiş olan marksistlerdir ve CHP bugünkü hükûmetten giderse ancak bir iç-savaşı başlatarak gitmek gibi tehlikeli oyunları dahi oynamaktan kaçınmayacak kadar muhteris davranacak ve o zaman Ecevit istese dahi hadiselere ve partisine hükmedemiyecektir.

Ecevitler' kor

Ecevit'in İslâm kültürüyle yetişmiş olduğunu kendisi dahi iddia edemez. Prof. Muammer Aksoy'un Ecevit'e muhalif olduğu bir zamanlar söylediği gibi, **«Robert Kolej'de papazlarca okunmuş muhallebiyi kaşıklıyarak büyümüş bir kimse olan»** Bülent Ecevit'in ve bir bütün olarak **Ecevit ailesinin** İslâm'a bakış açılarının nasıl olması gerektiğini değilse dahi, nasıl olabileceğini, onların yetişme tarzlarından çıkarabiliriz. Hele, bir zamanların Namık Zeki Aral'ının kızı olan Rahşan hanımın Bülent beyden de hızlı ve Ecevit'e marksizmi onun öğrettiği iddiaları da zikrolunursa, bu ailenin İslâm'a bakış açılarının bugün zannedildiğinden de menfi olmasına şaşmamak gerektiğini herkes kabul edebilir.

Laik bir ülkede, biz kimsenin inancıyla elbette kı meşgul olmayız. Ancak, bu laik ülkenin başbakanı yurt dışında müslümanları da temsil ediyor gözükmekte olduğundan ve müslümanların faaliyetlerini, oralardaki gayri-müslimlerden daha titiz bir şekilde kontrol ettiğinden dolayı bizimde müslüman olarak elbette söyleyeceklerimiz olmalıdır. Nitekim, son Almanya seyahatinde Ecevit'le birlikte giden eşi Rahşan Ecevit de devlet işleriyle ilgili meselelerden uzak durmamış, o da **(«elinin hamuruyla»** diyeıniyeceğiz tabiatiyle ama,) Almanya'da İslâm' faaliyetlerin nasıl kesif ve hür bir şekilde olduğunu görmüş, etrafındaki **devrimbazların, kemalistlerin, kapitalistlerin, komünistlerin, şahısperestlerin anlattıklarını** nasıl bir korkuyla dinlemış olmalı ki, aldığı rakamlardan ve faaliyet haberlerinden esaslı bir surette bozulmuş ve derhal bu faaliyetlerin tesirsiz hale getirilmesini istemiş, hatta bu yolda gerekirse Türkiye'den Almanya'ya **«misyoner** vazifesi yapacak **kimselerin gönderilmesi gerektiğini»** ifade etmiştir. **«İslâmî faaliyet-**

TÜRKİYE CUMHURBAŞKA
DEDİ HEM I

Moro'n

İtalya'nın eski başbakanlarından ve **Hristiyan Demokrat Partisi'nin** lideri **Aldo Moro,** KIZIL TUGAYLAR isimli bir anarşist teşkilât tarafından kaçırıldıktan iki ay sonra, geçtiğimiz hafta kalbine boşaltılar şarjör dolusu mermi ile hayata vedâ etti.

İtalyan Komünist Partisi lideri **Erlico Berlinguer** de dâhil olmak üzere, İtalya ve hattâ dünyadaki hemen bütün devlet adamlarının ve dünya matbuatının şiddetle karşı çıkmasına ve Batı dünyasının mânevî lideri **Papa** altıncı **Pol'ün «önünüzde diz çöküp yalvarıyorum, saygıdeğer Moro'yu serbest bırakınız, hayatını bağışlayınız!»** demesine rağmen, Moro kurtarılamadı.

Hem öylesine ki; bizzat **Moro'nun kızı** dahi babasının kaçırıldığı haberi İtalya'da bir bomba gibi patlayınca **«Yaşasın Kızıl Tugaylar!»** diye haykırmış ve İtalyan Üniversitelerinin duvarları bir anda Moro'yu aşağılatıcı çirkin karikatür ve galiz küfür yazılarıyla baştan başa doluvermişti. Bu yazılar taa geçen haftaya kadar, Moro'nun öldürüldüğü ve cesedinin Komünist Partisi merkezi önündeki bir otomobilin içinde bulunduğu resmen açıklanıncaya kadar yerlerinde durdu ve ölüm haberinin kesinlik kazanmasından sonra, **«ölü'ye saygı»** an'anesinin **İtalyan usûlü** bir hassasiyetiyle, yine aynı talebe grupları tarafından silindiler.

Ancak, şimdilerde bir çok İtalyan bu acı netice karşısında **«İtalya, aydınların ve öğretmenlerin ihânetine uğradı!»** demekte ama, bu yakınma tavırları, inisiyatifin büyük kitleler tarafından kullanılmasına **yetmemekte;** hâdiseleri yönlendiren, yine bir avuçluk Kızıl Tugaylar teşkilâtı olmaktadır.

Moro'nun öldürüldüğü gün Roma'da bir mahkemeye çıkan Kızıl Tugaylar teşkilâtı mensuplarından **Reneto Curcio** mahkemede Moro'nun öldürülmesini büyük bir sevinçle karşıladığını bildirmiş, **«Bu hareket, İtalya'da son yıllar içinde gerçekleştirilen en insanî harekettir!»** demiş ve bu sözler üzerine hâkim tarafından mahkeme salonundan atılmıştır.

İtalyan hükûmeti muhakkak ki, her hükûmetin yapması gereken bir direnişgöstererek, Moro'nun hayatına karşılık terôristlerle masaya oturmayacağını açıklamış ve bu kararından sonuna kadar dönmemiştir. Çünkü, bir defa bu yol açılacak olsaydı, biliniyordu ki, o takdirde bu yolun kapanması olmayacaktı. Ama, bu durum Moro için de, âilesi için de, büyük bir yıkım olmuştur. Nitekim. Moro **«Beni zulme terkettiniz, İtalyan devletine yaptığım bunca hizmetlerin karşılığı bu**

...in İslâmdan ...kusu!

...lerin ve hassaten, Almanya'nın her tarafında Türkiye'den çok daha **hür** bir şekilde **İslâmî tedrisat yapan** Kur'an öğretme merkezlerinin **bulunduğu ve bunların, Türk çocuklarının normal eğitimlerini engellediği, menfi tesirler yaptığı»** şeklinde iddialar ileri süren **sosyal danışmalarına** karşı Rahşan Ecevit şunları söylemiştir:

«Bu mes'elelerin halli için Türkiye'den Almanya'ya MİSYONER VAZİFESİ **yapacak kişilerin gönderilmesi bir çözüm olabilir. Kur'an öğretme merkezlerinin çokluğu ONLARIN (Rahşan Hanımın** onlar **dediği** müslümanlardır, **dikkat!) daha çok çalıştığını gösteriyor. Mes'elenin çözümlenebilmesi için BİZİM** (Rahşan Hanım **Biz** deyince kimleri kastediyor, siz çıkarın gayri...) de **ONLAR kadar çalışmamız gerekir.** (VE sonra Rahşan Ecevit taktik veriyor!) **Yalnız bunu yavaş-yavaş** (yani usulca, çaktırmadan, ürkütmeden) BECEREBİLİRİZ! Ancak onları kötüleyerek değil!...»

Biz, Rahşan Ecevit'in bu sözlerini tesbit eden Milliyet gazetesinin Almanya muhabirine teşekkür borçluyuz. Çünkü başka hiç bir muhabir bu sözleri yakalayamışken, (kimbilir belki de yanına yaklaşamadıklarından!.) ancak Milliyet muhabiri bize bu tabloyu aksettirmiştir.

Geçen sene «Bu düzenden ne kopara bilirseniz o kadar ücret isteyiniz» diyen Ecevit:

«—Ücretleri donduracağız»

Evet, daha geçen s ...dar, **işçi çevrelerine** şirin görünmek için **«Bu bozuk düzenden ne kadar koparabilirsiniz, o kadar almaya bakınız»** diyerek iktisadî hayatı çökertmeye çalışan ve böylece dolaylı yollardan da bugünkü anarşinin en azından tahrikçiliğini yapan Ecevit'in Almanya seyahatine çıkmadan önce, ücretlerin dondurulacağına dair bir beyanda bulunması kendisine ne pahasına olursa olsun destek sağlamış olan işçi çevrelerini âdeta şoke etmiştir.

Gerçekten de, işçi ücretleri bir iktisadî hayatın düzenlenmesinde en ön plânda tutulması gereken bir faktördür ama, şurası da bir gerçektir ki, Türkiye (madem ki **kendimizi Avrupalı sayıyoruz**) Avrupa'da iş gücünün, emeğin halâ en ucuz olduğu ülkelerden birisidir. Buna rağmen, bu ülkede bir iktisadî buhrandan bahsedildiği zaman, hele imalât sanayiinin dış piyasalarda rekabet edemez durumda olduğu görülünce, ilk hatırlanan ve ileri sürülen, işçi ücretlerinin çok yüksek olduğu şeklindeki görüştür.. Bu yüzden de maliyetin yüksek olması dolayısiyle dış pazarlarda rekabet imkânının olmadığı mazeretleriyle karşılaşılmaktadır.

Şimdi aynı mazerete Bülent Ecevit'in de gelmiş olması dikkat çekici bir gelişmedir. Ecevit bu sözleriyle, **muhalefette ayrı, iktidarda ayrı öten siyaset dilli-düdüklerini mi andırıyor;** yoksa, **gerçekten bir devlet adamının mes'uliyetli tavrına mı bürünüyor?** Yoksa... Üçüncü bir ihtimal (ki, enbüyük ihtimal budur) Ecevit, **sermâye çevrelerinin kontrol sahasınamı düşmüştür?**

Ziya Müezzinoglu gibi bir kimsenin idaresine kendi hür iradesiyle Maliye'yi teslim eden bir Ecevit'in bir takım karma hükûmet zorluklarından bahsetmek gibi kaçamak yolları da yoktur, şimdi.. Ve Maliye Bakanı Müezzinoğlu, sermâye çevrelerinin, hassaten yeni Hükûmetin teşekkülünde gece-gündüz emek sarfeden Koç-Sabancı ve sair holding-lerin başındaki kimselerin mutemed adamı ve **yâr-i vefakârıdır.** Binaenaleyh, yıllık **80 milyarlık vergi matrahına** yeni getirilecek vergilerle **bir 80 milyar lira daha** eklemeye çalışan **Müezzinoğlu, partisi** CHP **ile lideri** Ecevit'in tasvibiyle şimdi bu yükü kimlerin sırtına yüklemeye çalıştığını dolaylı olarak zaten ilân etmişken, bizzat Ecevit de ücret dondurulmasından açıkça bahsetmek suretiyle, şimdi de kimlere karşı minnet borcunu edâ etmeye çalıştığını göstermeye başlamıştır. Zannedersiniz ki, sanki daha 12 Eylûl 1977 günü muhalefetteyken; **«dar gelirliler, işçiler, köylüler, kamu hizmetlileri, sabit gelirliler. Bu düzenden hakkınızı kopara - kopara alacaksınız ve almalısınız da!..»** tarzında konuşan aynı Ecevit değilmiş gibi şimdi iş çevrelerine vefâ borcunu ödüyor ve gözünü **alın terine** dikmiş vaziyette... Şimdi, bu istekler ancak köylüden kısılarak, yatırımlardan kısılarak, işsiz sayısı arttırılarak, devlet batırılarak karşılanabilir diyor. Vakıa, bu tip zikzaklar hele Alman başbakanının zannıyla **«büyük şair»** Ecevit'e hiç de yakışmıyor değil! Zira o, (bir zamanlar NATO'ya karşı olanlarla işbirliği yaptıktan sonra) şimdi de Almanyalarda **NATO-yu bırakmaya hiç mi hiç niyetimiz yok!»** diyebilen bir kişidir ve yarın bir başka şekilde konuşacağı ve bir **ülke silâhını nereden alıyorsa, o silâh merkezlerine karşı istiklâlini rehin olarak ortaya koymuş demektir!»** gibi makûl sözler dahi söyleyebilecektir. Bütün bu zikzaklar, siyasetçi hele Ecevit olursa, hiç de yadırganmamalıdır. Şimdi, işçi ağaları olan Tunç ve Baştürk de saltanatlarını sürdürebilmek için feryâd etmekte ve Ecevit'e cevap vermeye yeltenmektedir-...r. Ama, tükürdüklerini yalamak gibi bir duruma düşmemeye de gayret göstererek... Nitekim, Halil Tunç isimli **işçi patronu «Ecevit'i desteklemenin bir yurtseverlik vazifesi olduğu»** şeklindeki eski yâverlerini **tekrarlamakta, «Ecevit'in felsefesi hürriyetçi demokrasinin ta kendisidir, bunun için de Ecevit demokrasi için son şanstır»** demekte ve hemen arkasından da işçi kitlelerini kendisine bağlı tutabilmek için **«hayat pahalılığının bahane edilerek, işçi ücretlerinin ve toplu sözleşmelerin kontrol altına alınmasına»** karşı çıkmak istemektedir. DİSK başkanı **Baştürk** ise bu yolun, sonunda, **«iktidarları kontrollü sendikacılığa sürükleyeceğini, zam ve enflasyon furyası içinde işçilerin ücret arttırma talebinde bulunmalarına karşı çıkmanın anlaşılamıyacağını»** ileri sürmekte ve böylece DİSK'i CHP'nin kontrolünde bulundurmanın bir başka yolunu denemektedir. Bilindiği gibi Baştürk eski bir CHP'lidir ve uzun yıllar CHP listesinden milletvekilliği de yapmıştır. Yani tongaya düşürülen yine **dar gelirli fukarâ** takımıdır!

POL-DER TEHDİT EDİYOR

«EYLEM YAPARIZ»

Dış görünüşüyle sıradan ve sade bir **polis meslek kuruluşu** olduğu intibaını veren, gerçekte ise **marksist bir teşekkül** olan **"Pol-Der"**, Dahiliye Vekili İrfan Özaydınlı'nın **«siyasetle ilgilenen polis derneklerinin kapatılacağına»** dair bir beyanatı üzerine hükûmeti tehdit etmeye başladı. Gerçekte, **"Pol-Der"** diye bilinen ve marksist çizgideki diğer teşekkürlerle işbirliği yaptıkları başta bizzat idarecileri olmak üzere hemen herkes tarafından kabul edilen bu dernek, bütün Türkiye'deki 50 bin'e yaklaşan polislik mesleği mensuplarının ancak **16 bin** kadarını bünyesinde toplamış bulunmasına rağmen; gerideki 35 binlik büyük kitlenin **vurdumduymazlığı** ve bir araya gelip etrafında birleşebilecekleri bir doğru bulamadıkları için, meydanı böylece bu marksist teşekküle bırakmış bulunmaktadırlar. Şurası da gerçektir ki, **Pol-Der'in** üyelerinin büyük kısmı ile idarecilerinin hemen tamamı **alevîdir.** Biz elbette ki, memlekette böyle bir ayırımın yapılmasına kesinlikle karşıyız ama, üyelerinin büyük ekseriyeti marksist, idarecilerinin tamamı da **alevi** olan bir polis derneğinin teşekkül etmesi elbette ki herkes gibi bizi de yakından ilgilendirmektedir.

İçişleri Bakanı Özaydınlı'nın **«siyasetle iştigal eden polis derneklerinin kapatılacağına»** dair sözlerine şiddetli bir aksülâmel gösteren Pol-Der başkanı Mehdet Polat, **Özaydınlı'ya** cevap verirken, **«önceki iktidar dönemindeki mücadelelerinin ve CHP'ye yaptıkları) hizmetlerin unutulmuş görünmesinden rencide olduklarını»** belirterek, **«Pol-Der'i kapatmak mes'eleye yanlış teşhis koymak olur. Şurası da bilinsin ki, eğer derneğimiz kapatılırsa, o zaman 16 bin üyemizle birlikte vazifeyi bırakıp** EYLEM'e GEÇERİZ» demiştir.

...MORO İÇİN HEM MÜCÂHİD ...ÜTEVEFFA!..

...n sonu

...u olmalıydı?» gibi hayal kırıklığı dolu mektuplar ...zdı, hükûmet şeflerine... Sonunda, baktı ki, netice alamıyacak, **«Cenâzeme kimse katılmasın, resmî bir merâsim yapılmasını!»** demek zorunda kaldı.

Bu **durum** karşısında, tedhişçiliğin, **«dünyada beklenen bir Üçüncü Dünya Savaşı olduğu»** şeklinde yorumlayanlar dahi çıkmaktadır.

Aldo Moro'nun öldürülmesi Türkiye'de de nefretle karşılanmış, hemen her kesimdeki yığınlar **«Yazık değil miydi?»** demişlerdir. Bunun yanında asıl dikkati çeken ise muhakkak ki; Türkiye Devlet Başkanı Korutürk'ün İtalyan Devlet Başkanı **Giovanni Leone'**ye çektiği başsağlığı telgrafında kullanılan ifâde idi.

Bilindiği üzere, müslüman olmayan kişiler **iyi insanlar** iseler, onlara müslümanların söyleyecekleri söz **«Toprağı bol olsun!»** sözüdür. Bunun dışında **gayrimüslim ölüler** için kullanılan umûmî tâbir **«müteveffa»** dır. Korutürk de bu inceliğe dikkat edip, **«Müteveffa Moro'nun hizmetlerini takdirle»** yâd etmiştir ama, münhasıran müslümanları ve münhasıran İslâm inancı uğrunda giriştikleri mücâdeleler için kullanılan bir ifade olan **mücâhid** lik (cihad) etmek) sözünün **Aldo Moro** için kullanılması, Moro'ya **bir «demokrasi mücâhidi»** gibi sıfatlar izâfe etmesi dikkati çekmiştir. Kelimelerin yüklendiği mânaları yerli yerinde kullananlar **«mücâhid»** kelimesinin şûurlu bir müslüman mücâdele adamından gayri kimseler için kullanılamıyacağını düşünüp, bu durumu yadırgamışlar ve bir **gayrimüslim'e «mücâhid»** gibi,, **tamamiyle İslâmî bir terimin** asla kullanılamıyacağını ifâde etmişlerdir .

İslâm Dünyasından haberler

FİLİPİNLER

Selâmet Haşim'e sevgilerle

Yirminci Yüzyılın en azgın haçlı liderlerinden birisi olan Filipinler Devlet Başkanı Ferdinand Marcos, Filipinler'deki İslâm mücahidlerinin mücadelesini kırmak için bütün dünyadaki bâtıl güçlerle işbirliğini devam ettirir ve, miğferlerinde «Jesus'un (Hz. İsa'ya verdikleri isim) aziz ruhu, sen bizi koru!» yazılı askerlerini müslüman köyleri üzerine saldırtırken, diğer taraftan da İslâm mücahidlerinin dâvasını saptırmak için kaleyi içten yıkmanın çarelerini aramaktadır.

Bu cümleden olarak müslümanlar arasından Nur Misvarî isimli bir gerilla liderini elde eden İslâm-dışı güçler, mücadeleyi marksist bir istikamete çekmeye çalışmışlarsa da, Filipinlerdeki uyanık müslüman mücahidler bu sapmaya müsaade etmeyip, İslâmcı hareketin liderliğine büyük bir ekseriyetle yiğit bir müslüman savaşçısı olan Selâmet Haşim'i getirmişler ve Nur Misvarî'yi safdışı etmişlerdir.

Bu güzel netice, son yüzyıl içinde müslümanların verdikleri istiklâl mücadelelerinin hemen hepsinin saptırılması ve zaferin elde edilmesinden sonra şehîd nâşlarının üzerinde müşrik, laik, marksist, şahısperest düzenlerin kurulması şeklindeki teamülün bozulduğunu, müslümanların artık bütün bu olup bitenlerden gereken dersi aldıklarını gösterecek çapta güzel bir gelişmedir.

Selâmet Haşim'in liderliğindeki İslâmcı mücadele inşallah Filipinlerde bundan sonra da saptırılamıyacak ve belki de Filipinler'de, verdiğimiz şehîdlerin kanlarıyla ıslanan topraklar üzerinde nurtopu gibi bir İslâm Devleti kurulacaktır!

AFGANİSTAN

«Marksist olmayan komünist»in dalavereleri

Eski bir İslâm toprağı olan ve islâm tefekkürünün pek çok güzide simâsının yetiştiği Afganistan'a uzun yıllar İslâm-dışı, laik kapitalist bir çizgide at oynattırılıp ülkenin içinden çıkılmaz ve tarif edilmez çaresizlikler içinde kıvranmasına sebeb olunduktan sonra geçtiğimiz Mayıs başında Rusya'nın desteğindeki bir kanlı darbeyle komünistler iktidarı ele geçirmişlerdi. Şimdi bu komünistler müslümanları kandırmak için yeni tertipler peşinde koşmaktadırlar. Nitekim, Afgan Komünist Partisi Genel Sekreteri

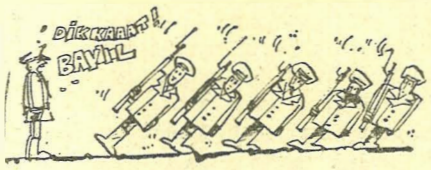

Nur Mehemmed Tarakî, hangi partinin sekreteri olduğunu, ve bu makamın hangi mânaları tazammun ettiğini düşünemiyen kitleleri kandırmak için, kendilerinin marksist olmadıklarını iddia ettiği gibi, radyolardan devamlı Kur'an okutmakta, diğer taraftan da komünist enternasyonal marşları çaldırmaktadır. Şimdi de geniş müslüman yığınların kalbini çalmak için, gerek önceki Başkan Serdar Mehemmed Davûd Han ve gerekse Kral Zâkir Şah'ın yapamadığını, yeni komünist idare yapmaya çalışmakta, alkole ve uyuşturucu maddelere karşı savaş açmış bulunmaktadır. Tabiatiyle, kitleler de bunlarla tatmin olmaktadır. Gerçekte ise, Rusya'yla sıkı işbirliği ve komünistliği gizlemek için girişilen bir oyundan başka bir şey değil, bu..

İRAN

Şah Emniyet Müdürlüğünü de üzerine aldı

Şubat ayı içinde İran'da Şah'ın laik— kapitalist düzeni aleyhinde Tebriz'de başlıyan nümayişler dinmek bilmemiş ve Meşhed, Kum Islahan ve sâir yerlere de sıçramışken; Şah'ın bu nümayişlerin üzerine daha da katı, sert tedbirlerle yürümeye karar verdiği gelen haberlerden anlaşılmaktadır. Nitekim, son iki—üç aydan beri İran'ın 35'e yakın şehrinde meydana gelen kanlı hadiseler son olarak Tahran'a da sıçramış olup, bu durum Şah'ın çevreden merkeze doğru gittikçe daralan bir çember içinde sıkıştırıldığını göstermektedir. Hadiselerin bu şekilde gelişmesi, Şah'ın kanlı düzenini ve zulmünü fırsat bilen komünistleri harekete geçirdiği gibi, diğer taraftan, İslâmcı güçlerde Afganistan faciasınının tekrarlanmaması için olanca güçleriyle karşı koymakta, meydana gelecek bir ihtilâl veya benzeri hareket karşısında boşluk meydana gelmemesi için müteyakkız davrandıkları, gerekli bütün tertibatı aldıkları bildirilmektedir. Bu gelişmeler karşısında Şah oldukça telâşlanmış olup, bütün dış gezi ve randevularını iptâl ederek, nümayişleri bastırmakla vazifeli kuvvetlerin kumandanlığını bizzat üzerine almıştır!

İşin asıl mühim tarafı, Şah, mücadelenin psikolojik tarafını kaybetmiştir. Çünkü İran'da, bizzat Şah'ın kendisi ve hempâları başta olmak üzere, artık mevcud düzenin yıkılacağına dair kanaatin yaygınlaştığı, hemen herkesin böyle bir neticeyi beklemeye koyuldukları müşahade olunmaktadır. Görelim, komşu İran'da **Kisra**'lara özenen, **İslâm öncesi keferelikleri** hortlatmaya çalışan **Şah'ın düzeni** yıkılırsa, yerine ondan daha da kanlı bir komünist düzen mi gelecek, yoksa İslâmcı güçler mi vaziyete hâkim olacaktır? Şu kadarını ifade edelim ki, eğer İran'daki mücadeleyi komünistler kazanacak olursa, Şah'ın **kapitalist—laik düzeniyle** aynı paralelde olan bir Türkiye'nin coğrafî bakımdan daha da kuşatılmasına vesile olacağını düşünmek gerekir. Bu bakımdan, Batılı güçler İran Şahı'nı her ne kadar sonuna dek destekliyecekler se de, bütün dünyadaki İslâmcı güçlerin de İran müslümanlarıyla dirsek temasına geçmesi gerekmektedir. Bu noktada Türkiye müslümanlarının yapabileceği şey, galiba ve ne yazık ki sadece bir **dua**'dan ibaret kalacaktır. Eğer o da yapılırsa, tabiî.. Çünkü o **duayı** yapabilmek dahi bir şûur ister...

Amerika'da bir konferans Yahudiler Orta-Doğu'da Osmanlıyı taklide çalışıyorlar

Önümüzdeki Haziran ayında Amerika'nın Princeton şehrinde toplanacak bir konferansla Orta—Doğu'da yeni bir harita çizmek için çalışmalar yapılacağı öğrenilmiştir. Konferansın âzaları muhtemelen Orta-Doğu'nun tanınmış simalarıdır ve büyük ekseriyeti **mason** kimselerdir. Orta-Doğu'da Osmanlı'nın yaptığı gibi bir taksimatı esas almak gayesiyle yapılacak olan bu konferansta Orta—Doğu için yeni bir harita çizilmesi düşüncesi ağırlık kazanmaktadır. Şöyle ki, bilindiği üzere Osmanlı idaresi zamanında, idarenin işlerinin kolaylaşması için, oldukça karışık bir **etnik** ve **dinî** yapıya sahip olan bu bölgede her inanç grubu için ayrı bir mekân tahsis edilmiş, böylece de Dürzîler ve Harunîler Lübnan'da aleviler Suriye'de toplanmışlar, yahudiler ise kendi gayretleriyle Filistin'de yerleşmeye dikkat göstermişlerdi.

Şimdi de, İsrail, Osmanlı usûlü bir hakimiyet siyasetini kendisine örnek almak gibi bir çözüm yolunu zorlamakta, yayıldıkça kontrolü altındaki bölgeleri, inanç birliğini esas alan sınırlar içinde toparlayıp, belki **zayıf bir federasyon bünyesi** içinde onlara muhteriyet taşıyarak, hâkimiyetini devam ettirmenin yollarını aramaktadır.

Önümüzdeki ay, Princeton'da toplanacak olan bu konferansın başkanlığını yapacak olan kişinin Princeton Üniversitesi Yakın—Doğu Tarihi mütehassıslarından yahudi Prof. **Bernard Lewiss** olduğunu da hatırlatalım ki, mesele daha iyi anlaşılsın. Hatırlanacağı üzere, **Prof. Lewiss,** Türkiye'de toplanan İslâm Konferansından sonra Türk Hariciyesi tarafından Ankara'ya çağrılıp, Türkiye'ye akıl hocalığı yaptırılmış, **«İslâm konferanslarından fazla umutlanmayınız, siz artık İslâm dünyasına dönemezsiniz. Köprüleri attınız. Sizin kapitalizmden başka tek bir alternatifiniz varsa, o da, yine Batı' kültürünün bir mahsulü olan komünizmde kendinize yer aramaktır»** diyen bir kişidir.

Bu arada Georgetown Üniversitesi profesörlerinden Amerika'daki Arap lobisi üyelerinden Hişam Şerabî Amerikan Yüksek Mahkemesine başvurarak **«Türkiye'ye tatbik olunan silâh ambargosu haklıysa, ondan daha fazlasının İsrail'e de tatbikini»** istemiştir.

HİSAR mensucat
Döşemelik ve Perdelik kadife
sanayii ve ticareti a.ş.
Toptan perakende
İ.M.Ç. 5 Blok Nu: 5302
Unkapanı İSTANBUL
Tel 26 75 89 22 12 32

BU KİTABI OKUDUNUZ MU?
Seriatten Laikliğe
Sadık Albayrak

TÜRKÇE'YE SÛİKASD
İSLÂMA SÛİKASDİN BİR CÜZ'ÜDÜR...

DİL Ve EDEBİYAT

BAYRAK KELİMELER

— 2 —

ATILAMIYACAKLARA MİSALLER:

Dilin kendine malettiği için atılamıyacak olanlarla, dilin kendine maletmek istemediği için tutunamıyacak olanlar. Önce birincileri görelim: Bunlar dilin bünyesinde uzvîleşmiş olanlardır. Biz kurduğumuz o heybetli imparatorlukta şarktan ve garbdan yalnız ülkeler değil, kelimeler de fethettik. Bu serinin ilk yazısında Fransız müsteşriklerinden dil âlimi Bianchi'nin **«Türk ırkı gibi cihangir olan Türk Dili'nin Arab ve Acem kamuslarından yaptığı fetih»** ten bahsetmiştik. Coğrafyadaki fetihlerimiz elden gitti, dildekilere de mi kıyacağız? Biz gafletle kıymak istesek bile, en yaşlı çınarlardan daha uzun ömürlü olaln o kelimeler öyle derin kökler salarak öyle sağlam yerleşmişlerdir ki; onların meselâ eşya isimleriyle beraber gelenlerini atabilmek için evvelâ evimizi de odalarımızı tamtakır hale getirmek icab eder: Cam, perde, resim, çerçeve, mum, şamdan, kâğıd, saat, yelkovan, kibrit; hokka, çuha, çember... Bir de garbdan gelenler; Piyano, porselen, lâmba, tablo, tabla, telgraf, telefon, fotoğraf... Dilimize manevî mefhumlarla yerleşen pek çok kelimeler ise kafalarımızın içiyle ruhlarımızın derinliğinde korkunç boşluklar bırakmadan atamayız: Akıl, fikir, kalb, ruh, ahlâk, vicdan, zekâ, ırz, namus, aşk, can... Falih Rıfkı Aaty üç, dört ay önce ne kadar kat'î ve doğru söyledi: «Türkçeleşmenin önüne nasıl geçemezsek kelimelerde ırkçı da olamayız.»

Delâlet ettikleri eşya ile evimizin harimine giren ve getirdikleri mefhumlarla kafamızın içinde, ruhumuzun derinliğinde, kalbimizin darabanında yer alan kelimelerden başka bir de tarih boyunca bir kültür ışığı halinde akıp gelen kelimeler var. Bayrak bir kez değil; bütün milleti birleştiren bir sembol olduğu için nasıl mukaddese öyle kelimelerde de bir bayrak heyeti bulunur. Sekiz yıl önceki seri yazılardan birinde o cins kelimelere bir nümune olarak «mekteb» i ele almışım. Sekiz buçuk yıl önce yazdığım aynen şudur:

«Bazan bir kelime bir tarih beybeti taşır. **«mekteb»** kelimesi Tanzimattan önceki eski zamanda dahi vardı. **«mekteb-i sıbyan»** diye mahalle mektebleri için kullanılırdı. Çocuğun ilk yazıyı öğrenip Kur'anı ilk söktürdüğü yer. Tanzimat o kelimeyi mahalleden alldı, rüştiyeye, idadiye ve darülfünuna çıkardı. **«mektebli», «medreseli»** deyince gözümüzün önüne garblı şarklı iki ayrı kültürü temsil eden iki tip gelir, onun yerine **«okul»**, hayır. Mekteb artık ne arabcadır, ne de kelimedir: Orada bir bayrak gibi bir asırlık garblılaşma hamlemizin nuru dalgalanıyor.»

Tesadüfe bakınız, İngiliz müsteşriklerinden Hony «Asya cemiyet-i kraliyesi gazetesi» nde neşrettiği Türk diline âid etüdünde aynı kelimeyi ele alarak diyor ki: **«school»** kelimesinin İngilizce oluşu kadar türkçe olan **«mekteb»** in **«okul»** olmasında mânâ nedir?

Yabancı kelimelerin hepsi bir değil, kelime var, kelimecik var. İplikle dışımıza bağlı olanlar ve sinirde enerii, damarda kan gibi bünyemize yerleşenler bir olur mu? Dil Kurumu çok kere bu iki cins kelimeyi ayıramıyor,

lerin millîleşme hakkını tereddüdsüz olarak kabul eder. Bunda şek şüphe yoktur. Demin ismi geçen İngiliz müşteşriki Hony de aynen şöyle diyor: «Mevcud türkçe köklerden kelimeler yapmak; buna itiraz edilemez. Bütün diller bu usulü tatbik etmişlerdir ve etmektedirler.» Peki ondan sonra?» Fakat gayri tabiî

İLMİN ÇİZDİĞİ HUDUD:

Garbın **«lisâniyat ilmî»** dilliklere bu noktada raslanıyor» diye Dil Kurumu'nun hatalarını sayıp döker. Dillerin kendilerini bulma hakkını kabul eden **«lisâniyat ilmi»** o hakkın hududunu da gösteriyor. Zaten hangi hak hudutsuzdur? Hakka hudud koymamak hakkı haksızlığa götürmek olur. Nedir bu hudud? Büyük lisaniyatçı Michel Breal 1924'te çıkan **«Essai de Semantique»**te (Sh. 271) dillerin tasfiyecilikteki hududunu edebî mâzi ile olan alâkaya dayandığı zaman derhal durdurarak o hududu bir adım daha ileri attırmaz: «Orada durulmazsa mâziden kopulur, o kopuş mâzi ile istikbali ayırıştır, bu, milleti yekpâre bir devamlılıktan mahrum etmek olur, hududu aşan tasviyecilik dile kâr değil zarar verir» diyor.»

MASAL

Birdik ve beraberdik meyvesiyle, dalı'yla;
Bahçemiz de renk vardı; yeşili'yle, alı'yla...
«Umut»lar en sonunda suya düştü, ne yazık,
Aldanmış, avunmuşuz «Ak günler» masalı'yla

İSMAİL BAYRAM

BİR AÇI

kaç asırdır hep o dâvâ: yenilik!
her gelen eyledi icâd ikilik!
düşerek tefrikadan tefrikaya,
halkı da mülkü de berbad ettik!

Fuad Şemsi

BİR VESİKA BİN BİR İBRET

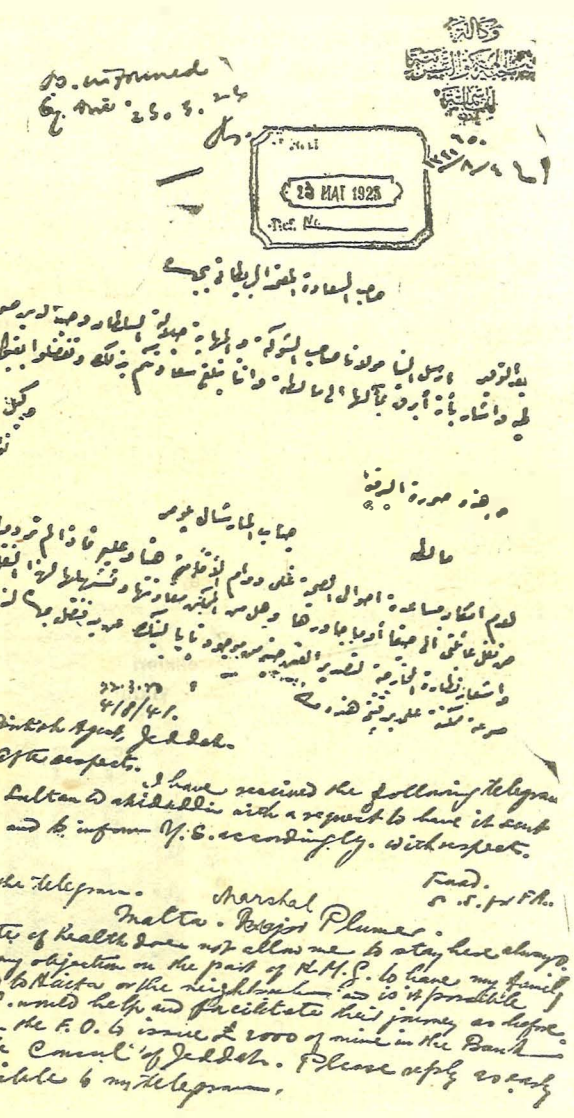

Sultan Vahideddin merhumun vatan-ı azizinden neşatıar altında ayrıldığını gösteren ibretli bir vesika. Bankadaki parasından bir miktar çekmek için Malta Adası İngiliz Vâlisi Lord Plümer'e müracaati ve bunun İngilizce tercümesi.

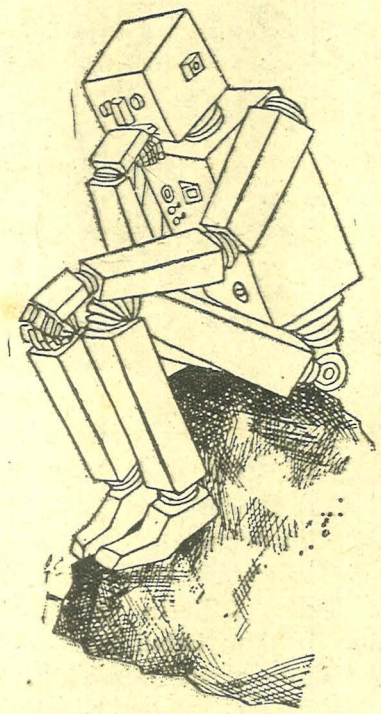

Cansız varlıklarda düşünme

AYDIN BÂKİ MUTLU
— Felsefe muallimi —

Allah canlılara, bilhassa insanlara düşünme kabiliyeti verdi. Zihnin uyanıklığı, düşünmek, çevremizde ve kendimizde olup bitenleri bilmek, anlamak kabiliyetinin yalnızca canlılarda, bunlardan daha çok insanlarda olduğunu zannederiz. Allah ilkönce ruhları yaratttı. Ruhların en güçlüsü olan insan ruhlarının yaratılmasından belki milyarlarca yıl sonra, tabiat alemindeki yaratılanların en yücesi olan insan vücudu bir araya geldi Tabiat ötesinin ve tabiat âlemlerinin en yüksek varlıklarının birleşmesiyle insan yaratılmış oldu. Dinini Allahını en iyi bilen, her şeyi en iyi idrak eden varlık oldu.

Ama ben bu yazımda cansız varlıkların da, insanlar kadar değilse bile, iptidâi ve çok dar bilme, düşünme kabiliyetlerinin olduğunu söyliyeceğim. Taşlar, mâdenler, su, hava, yıldızlar... bütün cansız varlıklar da az çok bilir ve düşünürler. Âhir zamanda ilmin ilerlemesiyle insanların, nalınlarının derisiyle bile konuşmağa başlıyacaklarını Peygamberimiz haber vermiştir. Ama insanın düşünmesi ile cansız maddeninki arasında farklar vardır.

En önemli fark, akıp giden zaman nehri içinde, nehre bakış yönü hususundadır. İnsan zihni geleceğe dönüktür, ileriye bakar, karşılaşacağı hâdiseleri hesaplar. Gelecek, devamlı ona yaklaşır ve sonunda bir adım önüne gelir. Sonra da şimdiki zaman olur, insan o anı yaşar. Zaman akışını sürdürerek geçmiş zaman haline gelince insanın ardında kalır, geriye doğru kayar gider.

Cansız varlıkların zamanı ve hâdiseleri kavrayış açısı insanların tersinedir. Cansız varlıklar da zaman içinde ama onun geldiği yöne sırtlarını dönmüşlerdir, geleceği göremezler. Şimdiki zamanı da. Ancak vak'alar olup bittikten sonra, geçmiş zaman haline geldiğinde görür ve bilirler. Biz insanlar onların hiç bir şeyi görmediğini, anlıyamadığını zannederiz. Çünkü biz en iyi, yaşanılan anı biliriz. Maddeler ise, şu an hakkında hiç bir bilgileri olmadığı için, bizim gözümüzde bilgisiz gibidirler. Halbuki onlar, hâdiseler olup bittikten sonra da olsa, ne olduğunu farkediyorlar. Gerçi onlar da şimdiki zamanı yaşıyorlar ama, başlarından geçmekte olan hakkında bilgileri yok. Olan olduktan sonra, olan biteni kavrıyorlar, hiç bir şey yapmıyorlar. Ama kıyâmet günü insanların yapıp ettikleri hakkında şahidlik edecekler.

Fizik, kimya gibi tabiat ilimleri gösteriyor ki, maddeler tabiat kanunlarının tam olarak esiridirler. Bunun sebebi ise, şimdiki zamanı bilip müessir olamamaktandır. Yalnızca geçmiş zamanı bilmekle, şimdiki zamanda hiç bir şey yapılamaz.

Maddeler zamana ve sebeplere sırtı dönük durduklarından sebepler —ki bunlar bir bakıma tabiat kanunları demektir— onların ensesine yapışmış, sarsan, parçalıyan canavarlar gibidir. Cansız varlık bu kuvvetle yüz yüze gelemediği için hiç bir şey yapamaz. Tabiat kuvvetleri de onları ansızın ensesinden yakalar ve yapacağını rahatça yapar. Maddeler böyle beklemedikleri anda, bilgisizce ve enseden yakalandıkları için, tabiat kuvvetleri karşısında güçsüzdürler.

İnsan bile çok hızlı ve şiddetli bir vak'ayla karşılaşırsa bir an zihni durur, basireti bağlanır, hiç bir şey yapamaz. Ansızın usta bir boksörün taarruzuna uğrıyan bir acemi, daha ne olup bittiğini anlıyamadan bir araba dayak yer.

Cansız varlık geçmişi nasıl bilir? İki cisim biribiri ile çarpıştı diyelim. Bu maddî ve mekanik bir tesirdir. Cismi bütün maddesi ile sarsar. Ama birkaç sâniye içinde bu te'sirin şiddeti azalacaktır. Sonunda o kadar hafifler ki, artık maddî bir darbe husûsiyeti kaybolur, bilgi verici, metafizik bir «*haber*» haline gelir. Bilgi verici bir tenbihin husûsiyetleri, basit bir maddî te'sirden çok başkadır. Bu çok hafiflemiş, metafizikleşmiş te'sir, maddenin fizik yapısını aşıp, tabiat ötesi derinliklerine iner ve orada bilgi olarak duyulur. Madde bilgi sahibi olur ve bu bilgilerle düşünebilir. Bu arada üç - beş sâniye zaman geçer.

Mekanik bir vuruşun üzerinden üç - beş saniye geçmesi ile çok hafiflemesi yüzünden hususîyeti değişiyor, bam başka bir keyfiyet kazanıyor. Bilgi Maddenin metafizik derinliklerinde, bundan müteessir olacak tabiat yapısını aşan iç yapısı vardır. İşte orada bu te'sirlerle bilgi ve düşünce oluşuyor. Bu bilgi çok sınırlıdır. Tamamiyle dışa dönük, çevreyi bilmeğe yarıyan, kendini düşünme irade, istek, bir şey yapma gücü olmayan idraktir bu.

Canlıların ise sinir sistemi var. Çevrenin sert, maddi tesirleriyle tenbih edilen sinirler, onu çok hafifletilmiş olarak, bilgi verici haline getirerek beyne iletirler. Bu yüzden canlı varlık ta düşünme gücü, tabiatın mekanik tesirinden kendini gizlemiş, uzaklaştırmıştır. Bu tesiri yalnızca mânevi bilgi haline geldikten sonra alır. Cansız madde gibi, madde ile karşı karşıya değildir. Böylece canlılar şimdiki zamanı hemen anında bilirler. Düşünen zihin vücûdun derinliklerinde gizlenmiş, kendisini mekanik tesirlerden korumuştur. Dışarıda olup bitenleri sinirler çabucak ona iletirler ve o da sâlim kafayla, hadiseleri anında bilir ve düşünür.

Canlıların sinir sisteminin gelişkinliğinin de dereceleri vardır. Davranışları refleks tipinde olan basit canlılar yalnız şimdiki zamanı bilir. Ama merkezî sinir sistemi teşekkül etmiş olanlar gelecek zamanı da hesaplıyabilirler. Hadiselerin sebeplerini düşünebilmek, o meydana gelmeden önce onu tahmin etmek imkânını veriyor.

Metafizik âlemin en güçlü varlığı olan insan ruhu ile canlanmak, düşünce faâliyetinin zamanın akışına göre yönünü düzeltmek imkânını sağlamıştır. Biz zaman nehrinin geldiği tarafa bakarız. Cansız varlık yalnız geçmişi görebildiğinden, idrakinin yönü geriye dönüktür. Refleks yapabilen basit hayvanların görüşü biraz düzelmiş, şimdiki zamanı görürler. Çocuklar çok yakın geleceği görürler. Geleceğe ve sebeplere, kanunlara tam yönelmiş yetişkin insan zihni uzak sebepleri, hadiselerin değişmiyen umumî kanunlarını, mor renkli sıra dağlar gibi görebilir. Biz insanlar işte böylece tabiat kanunlarına karşı müessir olabiliyoruz. O dağlardan bize gelen nehirleri, yaklaşan, bize yaklaştıkça gittitkçe husûsîleşen sebepleri takip ederiz.

Netice olarak diyebiliriz ki, bilmek yalnızca beynin, sinirlerin, hattâ ruhun olmasına bağlı değildir. Cansız varlıklar da görür ve bilirler. Ama beyin maddi müessirlerden korunduğu için güçlenmiştir. Ayrıca vücud ve idrak gücü vermiştir.

LİMON TUZU ● YENİ BAHAR ● KUŞ ÜZÜMÜ ● IHLAMUR ÇİÇEĞİ ● HAMUR KABARTMA TOZU ● DOLMA FISTIK ● NANE ● HİNDİSTAN CEVİZİ ● SADE PİRİNÇ UNU ● ACI KIRMIZI BİBER ● SUSAM ● HİNDİSTAN CEVİZİ ● KARA BİBER ● KİMYON ● TATLI KAYSERİ BİBERİ ● TARÇIN ● KEKİK ● SUSAM ● ÇÖREKOTU ● BİRA MAYASI

KENT
BAHARATLARI ve PİRİNÇ UNU

Fabrika : Atatürk Bulvarı, Seyhan Cad. No. 5 Tel. 151 05 KAYSERİ
Ank. İrt Bürosu : Karanfil Sokak No. 16/4 Tel. 17 46 37 ANKARA

Bunları biliyor muydunuz ?
Yemeğinizin,
hoş kokulu oluşunu sağlayan,
mideyi ısıtıp bağırsakları çalıştıran
sinirleri teskin eden,
şeker hastalığını önleyen nesne
baharatlardır.

Not : Etiketteki prospektüsü muhakkak okuyunuz.

En iyisini arıyorsanız
Çimen İPA mağazalarından,
bakkalınızdan ısrarla
KENT baharatlarını isteyiniz.

İslâm'da Sakalın Hükmü

YAZAN:
MUHAMMED HÂMİD / Hama Sultan Câmii Hatibi

TERCÜME:
A. RIZA DEMİRCAN

— 5 —

«Kaldı ki, Azîz Peygamberimiz mevzua yalnız sakal bırakılıp bırakılmaması noktasından temas etmemekte, mutlak mânada sakal bırakılmasını da emretmemektedir.

Mesele; Müslümanların materyâlistler ve gayr-i müslîmlere benzememesi ve kendilerine has bir kıyâfetlerinin olması olduğu içindir ki; Peygamberimiz «Sakalı—bir tutam kadar—uzatınız ve bıyıkları iyice kısaltınız» şeklinde biçim belirterek emrini vermektedir. Matlûb olan, işte bu şekil üzerinde sakal bırakmaktır. Yoksa gelişi güzel sakal bırakmak değildir. Meselâ: mümin kişi bıyığı uzun tutup, sakalı kısa bırakmış olsa bu emr-i Peygamberiye ittibâ etmiş olmaz.»

Bazı gâfil müslümânlar da şöyle diyorlar:

«— İslâm sakalda mı tezâhür eder, sakal İslâm'da her şey midir?» Cevâben deriz ki; Biz böyle bir iddiada bulunmuyoruz. İslâm'da tek başına ne namaz, ne zekât ve ne de diğer emir ve yasaklar her şeydir. Sakal ancak İslâm'ın istediği ve yapılmasını emrettiği bir ameldir.»

Tarafsız bir şekilde mes'eleye dikkat eden kişi, erkekliğin güzelliği ve kemâlinin sakalda olduğunu görür. Allâh, erkekleri sakalla tezyîn etmiştir. Sakalı kesmek çirkinleşmektir. Allâh'ın yarattığını değiştirmek hususunda Şeytân'a uymaktır. Hikmetinde Allâh'ı ithâm etmek ve ona abesi isnâd etmektir. Allâh ise abes iş yapmaktan münezzehdir. O bilicidir ve hikmet sahibidir.

Bıyığın iyice kısaltılması emrine gelince... Buradaki hikmet açıktır. Zîra, uzun bıyık; kişinin yemesini, içmesini zorlaştırdığı gibi, yeniden çıkan ve kıllara yayılan yağlı ifrazâtta sağlamaktadır.

Sakalı kesmek ise cildteki bu ifrazâtı engellemekte ve onu kurutmaktadır. Kaldı ki, sakalı tıraş etmek cildi tahrîş de etmektedir. Çünkü, tıraşlı yüzde mikroplar rahatlıkla yuvalanabilmektedir.

Burada akla gelebilecek bir suâli cevaplandırmak için derizki; gerçekten yüzün cildi mikropların istilâsına uğramak bakımından, tıraş etmekle emrolunduğumuz etek bölgesi cildinden daha büyük bir tehlikeye mâruzdur. Çünkü, mezkûr bölge örtülmektedir.

Hac ve Ümre ihrâmından çıkılışında başı tıraş etmekle ilgili emrin yukarıdaki görüşü çürüteceği de iddia olunamaz. Zîra takke ve sarıkla başı örtmek kabildir. Zâten sarık; «Takke üzerine Amame» giyilmesi de Peygamberimizin öğütlerindendir.

Sakal bırakmanın bir diğer faydası da; saçların başı koruduğu gibi, sakalın da diş etlerini korumasıdır. 3

Sözün özü odur ki; İlâhî emîr ve yasaklar çizgisinde durmak, Allâh'ın hükümlerine râzı olan müminin vasfıdır. Gerçek emîr, bütün eksikliklerden berî akla Âlim ve Hakîm olan Allâh'ın emrîdir. Amel edeceklerin tâkîb edecekleri gerçek yol ise Allâh'ın Resûlünü taklîd yoludur. Allâh şöyle buyurmuştur: **«Sizin için; Allâh'ı çokça ananlar için Allâh'ın Resûlünde güzel bir örnek vardır.»**

(3) Sakal bırakmanın iktisadî faydasına da biz dikkati çekelim.

Yalnız Türkiye'de on milyon müslümanın sakal tıraşı olduğunu düşünsek, bir jiletle üç defa ve gün aşırı tıraş olunduğu noktasından hareketle günlük jilet israfının 1,66 milyon âdet olduğunu söyleyebiliriz. On milyon insanın herbirinin gün aşırı on dakikasını tıraşa ayırdığını da hesaplarsak, bu da takrîben bir milyon iş saati eder.

Günde 1,66 milyon adet jilet çeliği ve bir milyon iş gücü tasarrufu, ayrıca jilet üretiminde israf edilen gereksiz iş gücünün başka alanlarda değerlendirilmesi kazancı...

Mühîm bir iktisâdî fayda değil mi?

SON

TEŞKİLÂTLARIMIZDAN HABERLER

MSP'DE FAALİYET HIZLANDI

TRAKYA BÖLGE TOPLANTISI

Evvelki hafta Samsun'da **«Karadeniz Bölge Toplantısı»** nı göz kamaştırıcı bir ihtişamla gerçekleştirmiş bulunan MSP geçen hafta'da İstanbul'da **«Trakya Bölge Toplantısı»**nı yapmıştır. Yedi ilin köy köy taranmasından sonra, İstanbul'da geçen, Pazar günü kalabalık bir dâvetli ve vazifeliler topluluğu ile alınan neticeler müzâkere edilmiştir.

MSP Umûmî Reisi Prof. Dr. Necmeddin Erbakan ve yardımcılarının da katıldığı ve konuşmalar yaptığı toplantı son derecede olgun bir hava içinde nihâyete ermiştir.

Huzur

HUZÛRA DÂVET GECESİ

Ayni günün gecesi yine Tepebaşı Gazinosu'nda yapılan **«Huzura Dâvet Gecesi»** MSP'nin son günlerdeki en büyük gövde gösterisi olmuştur. Bu büyük Salonu erken saatlerden itibaren dolduran kalabalık geç saatlere kadar heyecanlı dakikalar yaşamışlardır. Bakırköy, Beyoğlu ve Beşiktaş kazaları gençlik kollarının tertiplemiş olduğu gece ilk konuşmayı başyazarımız **Kadir Mısıroğlu** yapmıştır. Mütâkiben son derecede espirili konuşmasıyla dinleyicileri çoşturup düşündüren **Prof. Korkut Özal Bey** Ecevit Hükûmeti'nin **ters tutumlarını dile getirmiştir.**

Gece, MSP. Umûmî Reisi **Prof. Dr. Necmeddin Erbakan**'ın kısa fakat mânâ yüklü konuşmasıyle geç vakit sona ermiştir.

Oğul Özal

Bu sütunda muhterem **Korkut Özal Bey**'in oğlu, **Murad Özal'ın** Dev—Genç'e mensup olduğunu klişede gördüğünüz üzere bir İstanbul gazetesine atfen yazılığımız mevcudsa da böyle bir haberin telere -haklı olarak- peşin bir itimatsızlığımız mevcudsa da böyle bir haberin yalan olamıyacağını düşünmüştük okuyacaklarımız bunu düşman gazetelerden öğreneceğine bizden öğrensin, demiştik. Öyle ya Nuh Âleyhisselâm'ın oğullarından biri de bâtıla sapmamış mıydı. iman vehbî değil mi?! Ama gel gör ki, bu haberin mezkür gazetece masa başında imâl edilerek reportaj sûretine döküldüğünü öğrenmekle baba Özal kadar câmiâmız hesabına da rahatlayıp saâdet duyduğumuzu ifâde etmek isteriz.

Hakikaten gazetemize bir mektup gönderen oğul Özal, hiç bir derneğe kayıtlı bulunmadığını, esâsen İmam - Hatip mektebinde okumuş dindar bir genç olduğunu bildirmiş ve gerçeğin vasıtamızla umûmî efkâra açıklanmasını istemiştir. Bunu zevkle yerine getirerek haberimizi tavzih ederken, kendisini yakın bir gelecekte babası gibi inançlı insanların en ön saflarında görmek husûsundaki arzumuzu da bilhassa belirtmek isteriz.

Eski İçişleri Bakanı Korkut Özal'ın oğlu Murat Özal (Gözlüklü) bir yürüyüşte.

Korkut Özal'ın oğlu açıkladı:

"Dev-Genç'e üye değilim, sadece yürüyüşlere katıldım"

Bir süre önce çeşitli kaynaklarca Dev-Genç örgütüne üye olduğu bildirilen Korkut Özal'ın oğlu

Büyük Fetih Mitingine

SEN DE KATIL

SEBİL'in 124 ncü sayısının kapağında yapmış olduğumuz çağrı mâkes bulmaya başlamış olup, Anadolu'nun muhtelif yerlerinde Fetih bayramı şenlikleri için hazırlıkların ilerlemekte olduğu haber alınmıştır.

Bu cümleden olmak üzere, Selçuklu başkenti Konya'da 29 Mayıs günü büyük bir Fetih Bayramı kutlama merasimi ve miting tertib olunmuştur. Haber verildiğine göre, MSP Genel Başkanı Erbakan'ın da iştirak edeceği bu merasimlere alâka her geçen gün artmaktadır.

Diğer taraftan MSP'nin bazı zarûrî Bayramı'nı, Fetih günü olan 29 Mayıs'tan bir gün önce, 28 Mayıs pazar günü kutlayacağı, bu yoldaki çalışmaların son süratle tamamlanmak üzere olduğu bildirilmektedir.

Verilen malûmata göre 28 Mayıs pazar günü İstanbul'un muhtelif yerlerinden harekete geçecek yürüyüş kolları Şişli ve Beşikta'tan Taksim'e; oradan Unkapanı köprüsü, Saraçhane, Aksaray ve Bayezid üzerinden Sultanahmed'e gelecekler ve Ayasofya önünde yapılacak olan konuşmalar esnasında ERBAKAN ve Kadir MISIROĞLU da hitâbede bulunacaklardır.

T. H. Y.
ACENTASI

Hergün KÖLN ve DÜSSELDORF'tan İstanbul'a muntazam seferler
ADRES: Otto Str. 100 5100 Aachen
Telefon : 0241 — 51 18 95

İSLÂM YAZISINA DÂİR

Büyük bir Hattat Kâmil Akdik

— 2 —

Hattatların reisi Kâmil Akdik'e sordum:

«— Divanda H u t u t u m ü t e n e v v i a m u a l l i m i» ve «N â m e - n ü v i s» sıfatile gördüğünüz vazife neydi?»

«— Efendim, vezirlere gönderilen menşurları, Avrupa hükümdarlarına verilen murassa nişanların altın hatla beratlerini, iki devlet arasında yapılan muâhedeler ve tasdiknameleri ve devletçe gizli tutulan evrakı yazmaktı.»

«— Memleketimizin âbidelerinde olduğu gibi, şark ve garp âleminin birçok

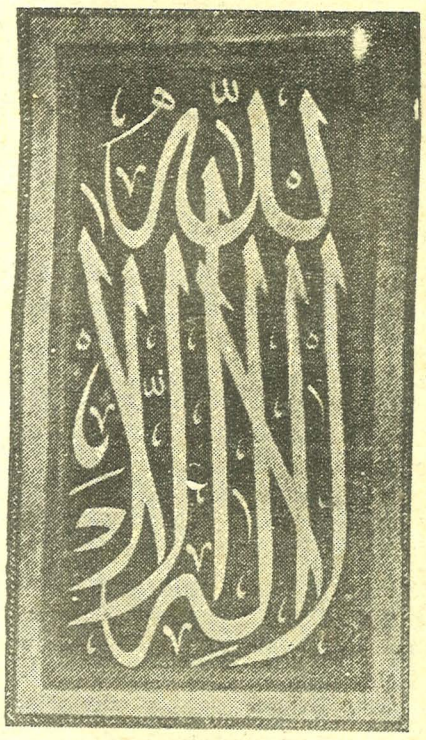

Hattat Kâmil Akdik'in nefis bir kelime-i tevhidi

yerlerinde de sizin eserleriniz vardır sanırım?»

«— Yazılarım çoktur. Önce hocam S â m i E f e n d i'nin Fâtih Türbesi'ndeki mezartaşından başlıyayım... Ankara Halkevinin şark salonunda yazılı bir kıt'am, Üniversite Kütüphânesi müze kısmında cildli bir eserim vardır. Ahmed Mithat Efendi merhumun mezar taşında kı yazı, Amerika'nın Boston Müzesi'nde bulunan Türk tezyinî yazısı üzerine yazılmış bir takım kıt'a ve sayfalar benimdir. Mısır'da Prens Mehmed Ali Paşa'nın yaptırdığı câmiin kubbesi etrafındaki doksan metre tutan «F e t i h S û r e s i» ve kapılarının üzerindeki büyük yazılar benimdir. Medinede «M i h r a b - ı N e b î» büyük eb'atta ve celî yazılarla tarafımdan yazılmıştır. Topkapı sarayındaki çini dâiresinin ve kütüphânenin kitâbeleri bendenizindir. Vallâhi bilmem ki.. Daha birçok eserlerim var.. Akademimiz direktörünün delâletiyle Melek Celâl Hanım tarafından hakkımda bir kitap tedvin edildi. O kitabın son sayfalarında yazılarımızın bir cetvelini yapmak lûtfunda bulundular sanıyorum. Oraya bir göz gezdirirseniz..»

76 yaşına rağmen, rûhunun bütün cevâhirini çok muhkem bir beden mahfazasına saklamakta olan Kâmil Akdik, gerek bu muhkem mahfazayı ve gerek içinde saklı bulunan cevâhiri öyle bir bellisizlik ve tevâzuyle yaşatıyor ki, karşı karşıya oturduğunuz halde dikkatinize çarpmıyor, belki zevkinizi okşuyor diyeceğim... Konuştuğu zaman kulağınıza sesi aksetmiyor, kasdettiği mânalar ruhunuza küçük bir mûsiki çağlıyanı gibi dökülüyor...

«— Üstat» dedim, «Bu tezyinî yazı san'atının ölçüsü nedir? Elinize kalemi aldığınız gibi yazıyorsunuz ve bundan görülmemiş bir ziynet hârikası çıkıyor. Bu nasıl oluyor?»

Üstat Kâmil Akdik, yine o kibri ezilmiş sesinin bütün ibreti ve lezzeti ile:

«— Ruhânî hendese»dir evlâdım» dedi. «Bunun ölçüsü rûhanî hendese... O'nu ise size nasıl târif edeyim. Kalbin ezberlediği bir şey.. Kalb ezberliyor, kendi kendine terakki ediyor. Bunu tasvir etmek güçtür. Biri «Bir yazı yaz» dese yazayım. Fakat «Kalbini tarif et!» dese, nasıl edebilirim? Ölçü hissine vâkıf olabilmenin başlıca şartı mütâleadır. Diğer meşhurların eserlerini mütalea... Yazının da bir kanunu vardır. O kanuna aykırı bir şey yapılamaz. Her meslek de böyle değil mi?»

«— Eserlerinizin hangi şekilde daha iyi muhâfaza edileceğine ve lâyık olduğu ebediyete ereceğine kanisiniz?»

«— Bence yazı, kütüphâne âsârında çok yaşıyor efendim. Taşa kazılmış yazıların o kadar ömrü yoktur, zaman geçtikçe aşınıyor, bozuluyor.»

«— Tezyinî yazı yazmak için kullanılan kamış kalemler pek şâyân-ı dikkattir. Bunlar hakkında malûmat verir misiniz?»

«— Kamış kalem iki türlüdür efendim. Biri ,bildiğiniz kalemdir ki; icerisi deliktir; cereyan vardır. Kendisiyle ;âyet güzel yazılır. Bu kalem, sanki yazı yazmak için halk olunmuştur. Bir de Cava kalemi var ki, içinde cereyan yoktur. Fakat mukavimdir. Onu da kullanıyoruz ama, diğer kalemin başka bir husûsiyeti var. Daha ziyâde bir şey halkeder efendim.»

«— Ya mürekkeple kâğıt?»

«— Kullandığımız mürekkepler beziryağı isinden yapılır efendim. Bir de neft isinden olur. Fakat yazıların bekası için muhakkak bezir mürekkebi kullanılması. Kâğıtlara gelince, Hint kâğıtlarına yazarız. Yani ipek kâğıdına... Onların tanesi bi; lira kadar tutar ama, bendenizde kâfi miktarda bulunuyor. Ömrümce kifâyet eder sanırım.» (Devamı Var)

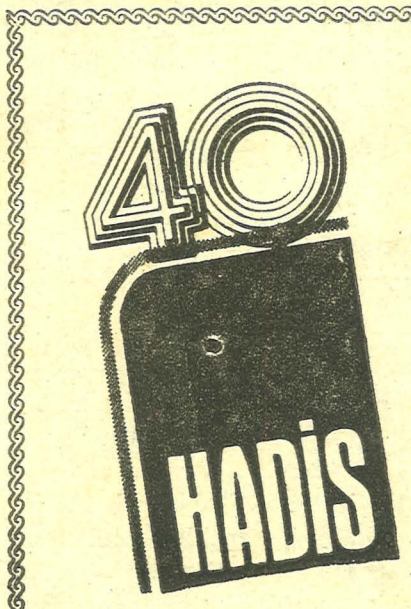

— 39 —

Hadisi Şerif

SEBEKAT RAHMETİ GADABİ

Meâl-i Âlisi

RAHMETİM GADABIMI GEÇTİ.

TESBİT
Sâdık Özarslan

Karanlıktaki İnsan

Karanlıkta bırakmışlar insanı... İnsanoğlu karanlıkta kalmış. Sanki bir zindan. Günümüz insanının içindedir zindan. Zindan içinde, zifirî karanlık içinde insan. Dünya hapishânesi mi? Hayır, orası daha aydınlık. İnsanın içindeki zindana bakılırsa dünya hapishâneleri çok daha aydınlık. Karanlıktaki insan, gece karanlıklarına hasret. Gecenin karanlığı, insan zindanından daha aydınlık. Gözgözü görmez, denir ya. Böyle tarîf olunan karanlık bile, insandaki zindandan daha aydınlık.

Çünkü dünya hapishânesinde, çünkü gece karanlığında insan, yine insandır... İnsan, insanlığının şuurundadır. Dünya hapishânesi veya gece karanlığı, insanlığı kaldıramaz, insanlığı unutturamaz ve insanı şuursuzlaştıramaz. Aksine aklı başında insanlar, buralardan ve bunlardan ders alır, takdîr-i İlâhîye bağlanır... karanlık gecelerde sabahlara kadar secdelere varır. Hapishâneyi, Medrese-i Yusufiyye'ye çevirmek mümkün... Gece karanlığını da ibâdet aydınlığına. Biliriz ki, nice kâtiller, mâsûmlaşmış ve nice âbidler de dua ve niyazlarla gelerini gündüz yapmışlardır.

Aydın insan, aydınlığı beraberinde taşıyan insandır. Bununla sözde aydınları veya öyle geçinenleri değil, gerçek aydınları, nûrlanmış insanları yânî münevverleri kasdediyorum... Münevver, nûrunu yanında taşıyan, devamlı aydınlıkta yaşayan ve asla karanlığa düşmeyen bahtiyar insandır. Onun ışığı, kalbinde ve kalbi de her zaman ve mekânda yanındadır. Kalbi olan karanlıkta kalmaz. Kalbını, kalbinin emrine veren; zindanda da, gece karanlığında da münevverdir. İmân cevherini kalbinde taşıyanlar için karanlık bahis mevzu'u değildir. Aydınlatan bir kalb, aydınlanmış bir kalıb... Kimde varsa o insandır, etrafını da aydınlatır. Aydınlanmayan, aydınlatamaz, nârdan kurtulamaz.

Kalbsiz insan, hissiz insan karanlıktadır... Kalb; belli olan et parçası değil.. Asıl kalb; elle tutulamayan ve fakat varlığında şübhe olmayan «fuad» dır. Fuad'ı olmayanın aydınlığı da yoktur .Kalbsizlik, karanlığı doğurur. Kalb kararmışsa kalıb da kararmış ve artık en korkunç zindan o adamın içinde kurulmuştur. Adına, aydın dense de... İmânlı kalb yerine sînelerinde «paslı yürek» taşıyanlar, karanlık içindedirler; kör ve dipsiz kuyu misâli bir zindandadırlar. Karanlıktaki insan, insanlığını bilemez; bilmediği için de şahsiyetini bulamaz.

Dünya insanlığı, bugün ekseriyet itibâriyle karanlıktadır. Aydınlıkta değil, karanlıkta... Pırıl pırıl gece lâmbaları, ihtişamlı avizeler altında otursalar da karanlıktadırlar. Çünkü onlarda kalb sönüklüğü, gönül körlüğü vardır... Çünkü onlar; gönüllerini ve kalblerini Hakk'ın sesine, İlâhî nefese rabtedememişler, vücûdun kapılarını iyiye, doğruya ve güzele açamamışlardır. İçleri, kalbleri hakikatlere kapalıdır. Beden penceresini gerçeklere açamamışlar, ışıkların içeriye girebilmesi için bedenlerinde bir menfez dahi bırakmamışlardır. Kalıpları vardır amma kalbleri yoktur... Yâni fuad'leri. Açık olan tek şeyleri mideleridir. Kendi zindanlarında mideleriyle başbaşadırlar.

İnsanlığı karanlıktan kurtarmak için onu Vahy'e bağlamak lâzımdır.

Yurddışı Sayfası

Yeni bir tuzak

CHP'liler Avrupa'da çalışan işçilerimizin dövizlerini ele geçirmek için yeni bir tertip peşindedirler. Gûya, vatandaşlarımızın, paralarını Alman bankalarına yatırarak Almanları kazandırmalarına nihâyet verilecektir. Bunun için düşünülen çare, Almanya'da bir Türk bankası kurmak veyahud da bir Alman bankasını satın almaktır. Ancak, ne yazık ki, bu teşebbüsün içinde bulunan birçok CHP ileri geleni, şahsî çıkar hesabı peşinde bulunduğunu gizleyememişlerdir. Öteden beri, işçilere dost gözüken ve —biraz da— bu yoldan iktidara gelen CHP'nin iddia edegeldiği işçi taraftarlığının içyüzü bu vesileyle bir kere daha ortaya çıkmıştır.

Almanya'dan bildirildiğine göre, yeni kurulacak bankanın baş müteşebbisleri arasında birçok ilerigelen CHP'liden başka, **Devlet Bakanı Hikmet Çetin** ve **İşletmeler Bakanı Kenan Bulutoğlu** da bulunmaktadır. Bir banka satın almaya veya yeniden kurmaya teşebbüs ettiklerine göre demek ki, şu CHP'liler hakikaten fakir insanlarmış...

Yıllardan beri **«millî menfaat icabı»** göstererek yaptıkları yetmiyormuş gibi, şimdi de memleketimizde gereken sınaî teşebbüsleri gerçekleştirmeyerek yâdellere gitmeye mecbur bıraktıkları işçi kardeşlerimizin kazançlarına göz koymuşlardır. Muhâlefette iken toplu sözleşmelerde **«isteyebildikleri kadar ücret istemeleri»** tavsiyesinde bulunanlar, şimdi işçi ücretlerini dondurmaktan bahsetmektedirler. Bu yetmiyormuş gibi, bir de yurt dışındaki kardeşlerimize, bir banka kurmak teşebbüsüyle yeni bir tuzak hazırlıyorlar. Ancak gelen haberlere göre ,işçilerimiz, bu maksadla toplantılar tertip eden CHP'lilere yüz vermemişlerdir.

Ecevit'in Almanya seyahatinde Avrupa'da çıkan bir Türk (!.) gazetesinde çıkan bir resim!. Hey gâfiller hey!. Ecevit hele bir kendini kurtarsın da....

Ricamızı tekrar ediyoruz

Geçen hafta bu sayfada, abone bedellerinden borcu olanlara tevcih ettiğimiz ricâmızı bir kere daha tekrar ediyoruz. Lütfen en kısa zamanda borçlarını posta çekiyle SEYFİ ŞENOĞLU'na çıkarsınlar. Bir müddet bekledikten sonra yine de ödemeyenleri aboneliklerini iptâl edeceğiz.

Bu hafta da gazetelerimizin içine tekrar posta çeki hâvâle kâğıtları konmuştur.. Lütfen benim birkaç marklık borcumdan ne çıkar demeyiniz. İşte kâğıda yine bir zam daha gelerek tonu 14.700. TL. oldu. İlk çıkışımızda biz bu kâğıdı sadece 4.500. TL. ye alıyorduk. SEBİL'in fiatı o zaman da beş lira idi, şimdi de beş liradır. Halbuki mâliyete tesir eden her şey kâğıda kıyasen ve aynen yüzde yüzden, iki yüze kadar artmıştır.

Lütfen kardeşler, lütfen!.. Daha fazla ihmalkâr davranmayınız.

SEBİL
ABONE SERVİSİ

TEMSİLCİLERİMİZ

CELÂLEDDİN ÇİFTÇİ

— Hanau mümessili —
Wallweg, 8
6450 Hanau/M.
BATI ALMANYA

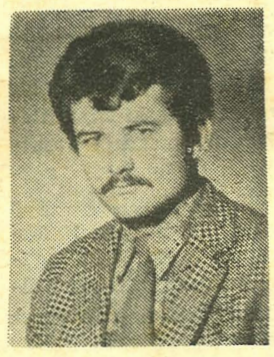

HALİD ÜZDAMAR

— Duisburg mümessili —
Ştollen Str. 1
4100 Duisburg 11
BATI ALMANYA

Sebil

Avrupa Bürosu

SEYFİ ŞENOĞLU

Liebig weg 5
6236 Eschborn/Ts.
Postcheckkonto Nr: 116655-600
6000 Frankfurt a. M.
Telefon: 0 61 96 / 4 54 57

Abone olmak, abone kaydından silinmek, gazetemize herhangi bir sûrette müracaat etmek veya SEBİL yayınlarından almak isteyen yurt dışındaki kardeşlerimizin evveliyetle adresi yukarıya yazılmış olan Avrupa Büromuza müracaatlarını rica ederiz.

ABONE ŞARTLARI

ALMANYA İÇİN:	60 Doyçemark (D.M.)
AVUSTURYA İÇİN:	400 Avusturya Şilingi (OSCH)
FRANSA İÇİN:	120 Fransız Frangı (F.F.)
BELÇİKA İÇİN:	800 Belçika Frangı (BRF)
İSVİÇRE İÇİN:	60 İsviçre Frangı (SFR)
HOLLANDA İÇİN:	60 Hollanda Florini (HELF)
İNGİLTERE İÇİN:	15 Paund

(Altı aylık abone bedeli için herbirinin yarısı)

SÜNNET MERÂSİMİ

Bad Homburg Müslüman gençliği 20.5.1978 tarihinde Gonsenhaim Feuerwehr Salonlarında muhteşem bir sünnet merasimi tertib etmiştir. Bütün kardeşlerimiz dâvetlidir.

Müracaat: **Hikmet Öztürk**
Louisen Str. 145
638 Bad **Hombugr**

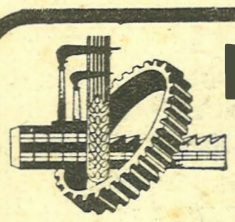

kızılırmak holding a.ş.

sizin şirketiniz, ortak olunuz!..

Değer kazanan 1000.—liralık hisse senetlerimiz 31 /MAYIS/1978 tarihinden itibaren 2000.—Liradan işlem görecektir, sayın ortaklarımıza ve bütün işçi kardeşlerimize duyuruz.

Fazla bilgi için:
Kızılırmak Holding A.Ş. ÇORUM

ORTAĞIN :
Adı — Soyadı : .....
Hisse Miktarı : .....
Hisse Tutarı : .....
Taahhüt Tarihi : .....
Türkiye Adresi : ..... İMZA
.....
Avrupa Adresi : .....
.....
.....

Ortaklarımıza önemli not: Adres değişikliğinizi bize yazınız.

ISLAMITISCHE VERENIGING VOOR CULTURELE EN SOCIALE BEGELEIDING VAN TURKEN
TÜRK İSLAM VE KÜLTÜR SOSYAL YARDIMLAŞMA DERNEĞİ
PUTSELAAN 223 TEL. 84.21.61 ROTTERDAM

YARDIMA DÂVET

Rotterdam'de daha önce bir kilise iken, satın alınarak Câmi-i Şerif haline getirilen ve 31 Mart 1978 tarihinde hizmete açılan mâbedimiz için bütün din kardeşlerimizin yardımlarını bekleriz.

Havâleleriniz için adres:
T.g.v. Rek. 235747068
T.n.v. Isl. Ver. v. Cult.
En Soc. Begeleiding v. T.

Eğitimde Ahlâk: 0

Laik düzen, kendi mantığı açısından bir «saçmalığa» daha fazla tahammül edemezdi, etmedi de... Ahlâk deyince, elbette ki, İslâm ahlâkını anlayacak olan büyük kitlenin bu dersler vasıtasıyla tatmin olması, daha fazla müsamaha ile karşılanamazdı, karşılanmadı da...

Devlet Şûrası ile Eğitim Bakanlığı Talim - Terbiye Heyetinin işbirliği neticesinde, bir gariplik, düzenin bünyesinden bir safra gibi fırlatılıp atıldı. Çünkü ahlâk derslerini CHP hükûmetine kabul ettiren zihniyet MSP zihniyetiydi. O zaman bu durum normal karşılanabilirdi ama, daha fazla seyirci kalınamazdı da.. Çünkü, her ne kadar uğraştılarsa da, bu dersleri tamamiyle saptıramamışlardı, onu öğrencilere öğretebilecek cesarette ve bilgide muallim bulmak da bir ayrı mes'eleydi. Ancak, Yüksek İslâm ve İlâhiyat mezunu olanlar arasından arzu olunan mânada ahlâk muallimleri çıkıyor idiyse de, ahlâk derslerinin münhasıran bunlar tarafından verilmesi gerektiğine dair bir mecburiyet yoktu! Sadece, bu mektep mezunlarına öncelik tanınması isteniyordu. (O da yine MSP'nin zorlamasıyla) bu yolda bir Bakanlık tâmimi mekteplere gönderilmişti. Fakat Yüksek İslâm ve İlâhiyat mezunu olan muallimler ise sayı bakımından da kâfi gelmediler. Dersler ya boş geçti, ya komünistlerce dolduruldu. Bu derslerin kitapları da hazır değildi, alel-acele ve «ben yazdım oldu, benden iyi sittin senedir bilinen bir vakıadır. Bu yüzdendir ki, laik maarifi asla ilgilendirmemesi gereken bir alevilik - sünnilik meselesi bu kitaplarda arz-ı endâm edince kıyamet koptu ve CHP'nin ve emrindeki matbuatın yaygarasıyla bu ders kitapları da, ders de müfredata alınış gâyesinden saptırıldı. Ama bununla yetinmeyenler düzenin bir takım adlî mercilerini de meseleye müdahil vaziyete getirip, «... tay» lı kuruluşlardan birisinin kararına dayanarak bu dersin kaldırılmasına karar verdiler.

Şurası bir gerçektir ki, tedrisattan kaldırılan ahlâk kitaplarının ve derslerinin bir müslüman tarafından tamamiyle benimsenecek bir tarafı yoktu. Ama, laik eğitimin mekteplerinde bundan daha iyisi de olamazdı, belki... Olsa dahi, laik maarif bunu kabul etmezdi. Bu bakımdan o dersler gerçekten de laik eğitim sisteminin içinde sırıtıyordu! Onun için, kaldırılmış olmasını bu laik eğitim sisteminin mantığına göre anormal bir hadise olarak görmemek gerekir.

Asıl anormal olan, bütün bu olup bitenlere ve laiklerin üstün dikkatlerine karşı müslümanların da kendi inançlarına göre bir eğitim sistemine sahip olamamalarıyla, bir ders kitabı hazırlamak ve mekteplerde okutmak kudretine erememiş olduklarını hâlâ anlayamamış olmalarıdır.

Gelecek senelerde mekteplerde kemalist, komünist, kapitalist veya sair anlayışlara göre ve lâkin İslâmî ölçülere göre tamamiyle ahlâk - dışı olanahlâk kitaplarının nasıl hazırlanacağını göreceğiz. Şurasını hemen belirtelim ki, her dünya görüşünün bir ahlâkı vardır. Komünist ideolojiye göre şekillenmiş bir ahlâk, onun dışındakilere göre nasıl ahlâksızlık ise; İslâm'a göre şekillenmemiş bütün ahlâk sistemleri de bir müslüman için gerçekte ahlâksızlıktan başka bir şey değildir!

Ecevit yurt dışında bayan Schmidt'le yârenlik ederken, yurt içinde de ahlâk derslerini kaldırttırıverdi.

Vakıa, bu dersler hattâ sırf bazı öğretmenlerin ücretli saat ders saatlerini doldurup, biraz daha fazla ücret alabilmeleri için bir arpalık olarak da kullanılmıştı, hattâ daha ilerisi «yahu, biz materyalist kimseleriz, materyalist insanın ahlâkı olur mu? Ahlâk deyince, insanın biraz manevî tarafı, iç âlemi olması lâzımdır, bizim iç âlemimiz mide ve uçkurdan başka nedir ki? Bizim gibi komünist veya başka türlü materyalist öğretmenlere nasıl olur da ahlâk dersi verdirilir?» şeklinde, lâtife yollu, gerçekte ise bir intak-ı hak teşkil eden sözler söyleyen «öğretmen» ler dahi olmuştur.

Bunun yanında işbu ahlâk derslerinde okutulan müfredatın dahi istenilen olgun seviyede olduğunu kimse iddia edemezdi. Zira, ahlâk deyince, bir defa bu kelime üzerinde henüz ortak kıymetleri üzerinde toplanmamış bir maarif camiası ile karşı karşıyaydık. Ahlâk deyince «ben ancak mekârim-i ahlâkı tamamlamak için gönderildim» diyen Yüce Resul'ün ahlâkını anlayıp, onu öğrencilere öğretebilecek cesarette ve bilgide muallim bulmak da bir ayrı mes'eleydi. Ancak, Yüksek İslâm ve İlâhiyat mezunu olanlar arasından arzu olunan mânada ahlâk muallimleri çıkıyor idiyse de, ahlâk derslerinin münhasıran bunlar tarafından verilmesi gerektiğine dair bir mecburiyet yoktu! Sadece, bu mektep mezunlarına öncelik tanınması isteniyordu. (O da yine MSP'nin zorlamasıyla) bu yolda bir Bakanlık tâmimi mekteplere gönderilmişti. Fakat Yüksek İslâm ve İlâhiyat mezunu olan muallimler ise sayı bakımından da kâfi gelmediler. Dersler ya boş geçti, ya komünistlerce dolduruldu. Bu derslerin kitapları da hazır değildi, alel-acele ve «ben yazdım oldu, benden iyi milliyetçi ve mukaddesatçı mı bulunur, benim kitabımı kabul edin!...» diye kendilerini Eğitim Bakanlığına takdim eden veya ettiren kimselerin kitapları ise öğrencilere İslâm ahlâkını öğretmekten uzaktı. Bu arada müsbet olaark değerlendirilebilecek bir kaç kitab olmuşsa da onlar da acele hazırlanmış olan bir kitabın bir takım noksanlarını beraberinde taşıyordu. Geçen sene, liselerde okunan ahlâk kitaplarından Prof. Mübahat Küyel'e aid olanının çıkardığı gürültü ise hatırlardadır. Lâik maarif sisteminin asla ilgilenmemesi, çünkü çözüm getiremiyeceği bir saha olan sünnilik - alevilik sahasına aid bir takım iddialara yer veren bu kitab, memlekette öteden beri, hele cumhuriyetin ilk yıllarından beri sürdürülen alevi - devrimci işbirliğinin yeni gürültülerine pabuç bıraktırmıştı.

Esasen, CHP'nin sünni müslümanların itikad ve ibadetlerine yaptığı tasallutla ters nisbetli olarak alevilerin koruyuculuğunu üstlendiği,

19 Mayıs rezaletlerine

«HAYIR, HAYIR-HAYIR!»

Hiç bir aklı başında insan, 1919 başındaki büyük bâdireler eşiğinden Anadolu'da filizlenen bir mücadelenin yıldönümlerinin Yunan antikitesindeki çılgınlıkların taklidçiliğine dönüşmesinin makûl izahını yapamaz. Vücudunun en ince hatlarına varıncaya kadar, gencecik kızların; meydanlarda, âdeta bir etpazarı, bir şehvetpazarı, yahut da eski zamanların esir kadınlarının satıldığı avratpazarlarını andıran tablolarıyla korkunç ve iğrenç bir seksomanyaklık sapıklığı halinde icra olunan şu 19 Mayıs gösterilerine malzeme yapılmasının 19 Mayıs'la, ve devrimlerle ne ilgisi vardır? Cevaplar mısınız? Te'dib ve terbiye hakkı Medeni Kanunla münhasıran anne - babalara tanınmış olan çocukların, yani 18 yaşından küçüklerin meydanlarda şehvetli nazarlara peşkeş çekilmesinin ne adına yapıldığını hangi namuslu mantık izah edebilecektir?

Psikiyatride «skofofili ve ekshibisyonizm» diye isimlendirilen bakarak veya kendini teşhir ederek cinsi tatmin usûlü sapıklıkların resmi bayram adına yapılmasının karşısında, müslüman bir milletin sessiz sedâsız kalması ne kadar bayağı bir haldir.

Eşki kıssalarda «gökten taş yağmak» gibi ifadeler bulunurdu. Ahlâksızlıkların, insanların başına gökten taş yağdıracağına dair bu sözler bugün gerçekleşmemiş midir? Üçbuçuk komünist, kapitalist, mason, veya faşist; kısaca kendilerine İslâm'ın dışında bir hayat tarzı seçmiş insanlar, yüzde 98'inin müslüman olduğunu iddia ettiğimiz cemiyetimizin karşısında asla tâviz vermezlerken, şu yüzde 98'i müslüman olduğu ileri sürülen yığınlar bir sürü gibi stadlara, meydanlara kızlarını, evlâdlarını çırılçıplak göndermekte, körpecik vücudları kem nazarlara terketmektedirler. O evlâdın namus anlayışını temelden hançerledikten sonra da, kıymet hükümleri bir yangın yeri külü gibi rüzgâra savrulan bu nesilden anarşi zuhur etti mi de, «kim büyüttü böyle bi-pervâ seni?» makamında ah-vahlar edilmektedir.

Uyan, ey millet-i merhume!. Yüzde doksansekizinin müslüman ve hâkimiyetin de kayıtsız - şartsız millete aid olduğu ileri sürülen bir yerde bu edepsizlik sahnelerine yer verilemez, öğretmenlerin ihanetine uğrayan bir nesil zorla sınıfta bırakılma tehditleriyle, en utanmaz sahneleri renklendirmek için meydanlara atılamaz!

Öyleyse, 19 Mayıs 1919 hareketinin mahiyetiyle uzaktan - yakından bir alâkası olmamak lâzım gelen 19 Mayıs gösterilerine, rezâletlere, şu buhranlı dönemlerin manevî ikaz ve ihtarlarına kulak vererek «HAYIR! HAYIR! HAYIR!» de ve boykot et!. Kendini göster, gayri!

Sebil

Her şey Hak için

Siyâsî, edebî, tarihî, ilmî, haftalık gazete

Sâhib ve Başyazarı: KADİR MISIROĞLU

Umûmî Neşriyat Md: SELÂHADDİN EŞ

Yazı İşleri Mes'ul Md: RAMAZAN GÜNTAY

Yıl: 3 Sayı: 125 / Fiyatı BEŞ Lira

İDAREHÂNE: Vilâyet Han Kat 1 Nu: 101 - 102

Tel: 26 38 98 — 27 20 99 — İSTANBUL

ABONE: Yıllık 200 TL 6 aylık 100 TL.

Posta Çeki Numarası 97446

Dizgi: Sebil Mat Baskı: Pazilet Mat.

Umûmî Tevzi'at: UKAZ DAĞITIM

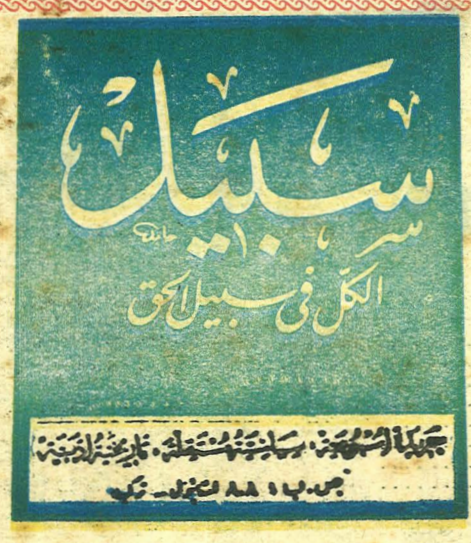

Sebil

Everything

Devoted to the Truth (HAQQ)

An independent Muslim Historical

Political and Literary Weekly

P.O Box 808 İSTANBUL

Representative of Europe

Seyfi ŞENOĞLU

Liebig weg 5

6236 ESCHBORN/Ts.

Phone: 0 61 98 / 4 54 47

Postscheckkonto Nr: 116655-600

6000 Frankfurt a.M.